

NIEUWE AVONTUREN

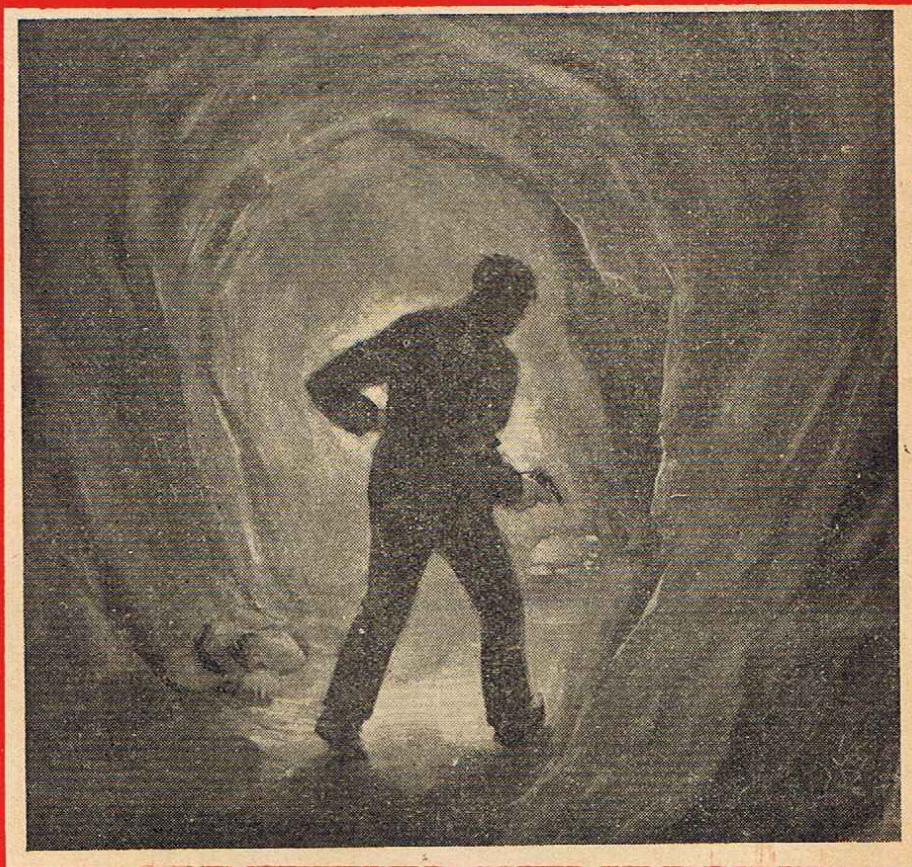
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE HAND VAN HET NOODLOT

N° 2389

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Hand van het Noodlot

HOOFDSTUK I

EEN ZONDERLINGE WEDDENSCHAP

De grote conversatiezaal van de Windsor club in de Oxfordstreet te Londen bood een gezellige aanblik.

Het aantal leden was die avond buitengewoon groot en de conversatie zeer levendig.

Het onderwerp van het gesprek was een opzienbarende inbraak, waaraan de heer Baxter, hoofd-inspecteur van Scotland Yard, en zijn personeel al hun aandacht hadden besteed, tot dusverre echter tevergeefs.

De daders van de zeer brutale en met ongelooflijke behendigheid uitgevoerde misdaad waren en bleven onvindbaar.

Hoofdinspecteur Baxter, zelf lid van de Windsor club, waartoe hij bij hoge uitzondering was toegelaten, was ook aanwezig en trachtte aan een groepje heren duidelijk te maken, dat het Londen-publiek er zich op moest voorbereiden, dat ook deze misdaad ongestraft zou blijven.

— Ik verzeker u, mijneheren, zo klonk

zijn luide stem, terwijl hij met zijn dikke handen drukke gebaren in de lucht maakte, teneinde meerdere kracht aan zijn woorden bij te zetten, dat de schurken niet het minste spoor hebben achtergelaten. Als ik de brandkast niet zelf had gezien, zou ik er aan getwijfeld hebben of hier wel menselijke wezens aan het werk waren geweest. Maar die brandkast liet geen spoor van twijfel daarentrent. Weet gij wat de schurken daarmede gedaan hebben, mijnheren?

— Zij zullen de kast waarschijnlijk hebben opengebrouwen, klonk een kalme stem, afkomstig van de vice-president van de Club, die ongemerkt naderbij was gekomen.

— Opengebrouwen, mylord? zo wendde Baxter zich tot de vice-president. Ik kan wel zien dat gij niet op de hoogte zijt van de werkwijze van sommige inbrekers. Zij hebben de kast niet opengebrouwen, maar eenvoudig de gehele zijkant uitgezaagd.

Een kreet van ongelooft steeg uit het kleine groepje heren op.

Ook Lord William Aberdeen, de vice-president, schudde glimlachend 't hoofd.

— Het is zoals ik u zeg, mijnheren, vervolgde Baxter met stemverheffing. Er is een stuk uit de zijwand gezaagd, die toch bijna een halve decimeter dik was, zo groot als een dambord, en met blijkaar evenveel gemak als mijn neefje zijn sigarenplankjes met een figuurzaag behandelt.

— Het klinkt wel wat zonderling, merkte Lord William Aberdeen glimlachend op, daarvoor zijn toch zeer ingewikkelde instrumenten nodig, heb ik altijd gehoord.

— Welnu? Wie zegt u dat zij die niet gebruikt hebben, mylord, als ik vragen mag? vroeg Baxter kort, terwijl hij de vice-president een uitdagende blik toewierp. Ik zal u eens wat zeggen, vervolgde hij, terwijl hij zijn stem tot een geheimzinnig gefluister liet dalen, er is maar één man in de hele wereld, die ik in staat acht om binnen enkele uren tijd zulk een zware brandkast met zoveel gemak te openen en haar geheel ledig te halen, geheel ledig, mijn heren. Ik geloof niet dat ik de naam van die

man zal behoeven te noemen.

Een dof gemompel ging onder het groepje heren op.

— Wij weten wel wie gij bedoelt, mijnheer Baxter, hernam nu de vice-president op zijn gewone bedaarde toon. Gij meent John Raffles?

De hoofdinspecteur van Scotland Yard beet zenuwachtig op zijn zware rosblonde knevel.

— Ik noem zijn naam liever niet, mylord, bromde hij. Maar gij hebt gelijk; die inbraak in de Bank van Hushgrave is het werk van de Grote Onbekende en van niemand anders.

Een kort stilzwijgen volgde op deze woorden.

Toen klonk de stem van een der leden:

— Wordt het niet langzamerhand tijd, mijnheer Baxter, dat de Londense politie zich van die man meester maakt?

Het stilzwijgen dat op deze onomwonden vraag volgde was veelbetekend en zeer pijnlijk voor de heer Baxter.

Als er iets was, dat hem tot laaiende woede kon prikkelen dan was het de vermelding van John Raffles in verband met de onmacht van de politie om zich van de veel gevreesde, geheimzinnige gentleman-inbreker meester te maken.

Lord William Aberdeen was weer de eerste, die dit voor de hoofdinspecteur zo pijnlijke stilzwijgen verbrak.

— Gij moet het mij niet euvel duiden, mijnheer Baxter, zei hij, dat ik die meneer John Raffles voor een fictie houd.

Het rode gelaat van de hoofdinspecteur werd nog een graadje donkerder.

Hij scheen met moeite de drift te onderdrukken, die zich van hem dreigde meester te maken.

— Een fictie, mylord? herhaalde hij. Gij gelooft dat John Raffles een fictie is? Maar ik geef u de verzekering, dat ik enige malen van aangezicht tot aangezicht tegenover die fictie gestaan heb. Ik verzeker u dat John Raffles een man is van vlees en bloed, en dat de politie die man zelfs al enige malen in haar macht heeft gehad.

— En waarom heeft men hem daarin niet gehouden? vroeg Lord Aberdeen,

terwijl hij de hoofd-inspecteur met zijn doordringende grijze ogen vragend aanzag.

Baxter beet zich op de lippen.

— Dat is juist het ongeluk, mylord, bekende hij eindelijk. Die man moet over 'n bovennatuurlijke macht beschikken. Hij is ons eens ontsnapt in een kleine stad in Yorkshire, toen wij hem reeds goed en wel in een cel hadden, door zich voor een beroepsbokser uit te geven, hij is ons een tweede maal ontsnapt, doordat hij met een kabelballon van een kermisterrein is gevlucht. Hij is voor de derde maal uit de goed gesloten cel van een gevangenis ontkomen, en ternauwernood vier weken geleden heeft hij zich op raadselachtige wijze weten te bevrijden van zijn boeien, toen hij per politie-auto, bewaakt door niet minder dan zes agenten, naar de gevangenis zou worden overgebracht. Ik weet niet hoe gij er over denkt, maar ik geloof toch waarlijk niet, dat dit alles louter fictie is geweest.

Weer volgde een kort stilzwijgen.

— Gij hadt hem door zestig agenten moeten laten bewaken, mijnheer Baxter.

— Dat zou nog te weinig zijn geweest, hernam Baxter op mistroostige toon, terwijl hij zijn dik hoofd schudde. Ik herinner mij dat hij enige jaren geleden eens door een heel bataljon politieagenten wist heen te breken.

— Kortom, de heer Hushgrave zal wel voor altijd de hoop moeten opgeven, dat hij zijn eigendom ooit terug zal zien. Nu, hij was buitengewoon gefortuneerd en men zegt dat hij die rijkdom niet altijd langs eerlijke weg verkregen heeft. Dat verandert de zaak wel enigszins, merkte Lord William Aberdeen op wijsgerige toon op.

— Maar er is nog een ding dat ik niet begrijp, klonk nu de stem van een der leden, een klein mannetje, met een hoofd zo glad als een biljartbal, dat Lord William Aberdeen, terwijl hij deze laatste woorden sprak, een nijdige blik had toegeworpen.

— Laat eens horen, mijnheer Strawberry, zei Baxter.

— Waarom heeft Hushgrave zijn kan-

toor niet beter beveiligd? Er bestaan toch wel elektrische alarminstallaties, waardoor het voor een inbreker onmogelijk wordt ergens binnen te dringen?

Baxter barstte in een ironisch lachen uit.

— Zoudt gij werkelijk denken, dat gij John Raffles met een paar onnozele elektrische alarmschellen zoudt kunnen tegenhouden? Dan kent gij hem slecht, en dan hoop ik voor u, dat hij u niet op het lijstje van zijn visites heeft geplaatst.

Strawberry wierp nu ook Baxter een boze blik toe.

— Ik weet niet, of dit een aardigheid moet verbeelden, mijnheer Baxter, maar in ieder geval kan ik u wel zeggen, dat die vervloekte schavuit in mijn kantoor op enige moeilijkheden zal stuiten, die hem wel eens zijn vrijheid en misschien wel zijn hachje zouden kunnen kosten.

— Gelooft gij dat werkelijk, mijnheer? ging Baxter op spottende toon voort, maar al te verheugd, dat hij de aandacht van zijn vruchteloos pogen om de Grote Onbekende in handen te krijgen, op een ander slachtoffer kon afwentelen.

— Dat meen ik inderdaad, mijnheer Baxter, antwoordde het kleine mannetje op uitdagende toon.

— Maar gij zoudt er toch niet gaarne een weddenschap om aangaan? vervolgde Baxter.

— Denkt gij dat, mijnheer Baxter?

Het mannetje met de gladde schedel stampvoette.

— Dan zal ik u toch tonen, dat ik niet bang ben om te wedden, riep hij uit, terwijl zijn stem van drift oversloeg. Ik weet wat ik zeg, en ik weet wat mijn voorzorgsmaatregelen waard zijn. Als men bij mij inbreekt, zonder dat de inbreker gevangen wordt, of dat het hem gelukt, ook maar een shilling aan waarde mee te nemen, dan betaal ik u op staande voet vijf honderd pond sterling uit. Gij van uw kant doet het zelfde als gij de weddenschap verliest.

De grootte van het bedrag scheen Baxter wel enigszins af te schrikken, maar hij begreep, dat hij te ver was gegaan om terug te krabbelen.

Hij aarzelde even en zei toen vastberaden:

— Goed, dat neem ik aan, mijnheer Strawberry. De heren hier willen zeker wel als getuigen optreden.

— Natuurlijk, klonk de stem van Lord William Aberdeen. Ik beloof u dat ik in mijn kwaliteit van vice-president, onmiddellijk aantekening van de weddenschap behoor te houden. Ik zal dat aanstonds doen en daarna moet ik u tot mijn spijt verlaten, mijne heren, want ik heb nog enige dringende zaken af te doen in verband met het plotseling sterfgeval van een mijner rentmeesters. Mijnheer Brand, gaat u mee?

Deze laatste woorden waren gericht tot een jonge man met een blozend uiterlijk, die tot dusverre het gesprek

zwijgend had gevolgd.

Charles Brand was de intieme vriend en secretaris en medewerker van zijne Lordschap en vergezelde hem steeds naar de club.

De beide heren namen afscheid, verlieten de conversatiezaal en lieten zich in de vestiaire hun overjassen geven.

Het volgende ogenblik stonden zij in de heerlijke avondlucht.

Het was omstreeks negen uur.

Lord William Aberdeen haalde zijn gouden sigarettenkoker te voorschijn, hield deze Brand voor, nam er zelf ook een sigaret uit, stak ze langzaam op en zei toen op meewarige toon:

— Wat jammer voor die arme Strawberry, dat hij nog hedenmacht zijn weddenschap zal verliezen.

HOOFDSTUK II

DE INBRAAK

De man die deze woorden sprak, was Lord Edward Lister, anders geheten John Raffles.

Inderdaad, achter het mom van Lord William Aberdeen verborg zich niemand anders dan de Grote Onbekende, de grote tegenstander van Baxter, kortom de man wiens naam zoëven het onderwerp van het gesprek had gevormd.

De jongere man, Charles Brand, in het dagelijks leven de boezemvriend van Zijne Lordschap, was zijn trouwe metgezel bij al zijn avontuurlijke ondernemingen en gevaarvolle reizen.

Naast het trottoir stond een prachtige, grote, blauwgelakte Rolls Royce die Lord Aberdeen speciaal voor zich zelf had laten vervaardigen.

Achter het stuurwiel zat een man van reusachtige lichaamsbouw.

Diens naam was James Henderson, die ook reeds menigmaal deelgenomen had aan de ondernemingen van zijn meester.

De beide mannen stapten in en snel reed de auto naar de fraaie villa, welke Lord Aberdeen in de Cromwellstraat bewoonde.

Niet zodra waren zij binnengetreden, of de beide vrienden richtten hun schreden naar de grote bibliotheek, waar zij meestal hun avontuurlijke plannen beeraamden.

Zij ontteden zich van hun overjas en nu trad Raffles op een boekenkast toe, stak de hand tussen een paar boeken en drukte op een onzichtbare veer, waardoor 'n klein paneel terzijde schoof, hetwelk een kastje verborg, waarin zich een aantal papieren bevonden.

Raffles nam ze uit de geheime bergplaats, sloot deze weer en ging aan de grote tafel bij een der ramen zitten, terwijl Brand naast hem plaats nam.

— Dat is dus de plattegrond van het huis, dat wij vanavond met een bezoek zullen vereren? vroeg de jonge man, nadat hij de tekening enige tijd bestudeerd had.

— Ja, daar woont onze vriend met het kale hoofd, de heer Strawberry.

— Is hij werkelijk zo rijk als men zegt?

— Ja, daar is geen woord te veel van gezegd. In ieder geval zal hij er niet onder lijden als wij hem enige

tienduizenden ponden sterling afnemen. En zelfs al zou hij er wel wat van voelen; het zou mij bitter weinig kunnen schelen. De man is mij hoogst antipathiek, en dat is voor mij reden te over om zijn brandkast eens op de proef te stellen.

Bovendien moet ik je zeggen dat zijn blufferig gezwets van vanavond mij geprikkeld heeft.

— Alles goed en wel, maar het is toch niet onmogelijk, dat zijn alarminstallatie inderdaad doeltreffend is.

— Ik kan mij niet herinneren, amice, dat wij ons ooit door zulk een installatie, hoe doeltreffend ook, hebben laten afschrikken.

Charles Brand bekeek de plattegrond nogmaals en riep vol bewondering uit:

— Het is keurig getekend. Men zou zeggen dat je zelf het huis ontworpen hebt.

— En toch ben ik er maar één avond geweest, zei Raffles. En wel in mijn kwaliteit als hulpbediende, toen onze vriend Strawberry het tienjarig bestaan van zijn beroer... ahem... beroemde bankzaak vierde. Nu, die ene avond is voor mij voldoende geweest, om mij van de inrichting van zijn huis op de hoogte te stellen. En zelfs heb ik toen reeds die befaamde elektrische installatie ontdekt, waarop onze vriend zo trots is.

— Wanneer gaan wij aan het werk?

— Natuurlijk niet voor een uur of één, half twee.

— Bewoont Strawberry het hele huis?

— Neen, alleen de beide onderste verdiepingen. De bankzaak is gelijkvloers gelegen en daarboven is de particuliere woning van onze bankier.

— Wij moeten zeker beneden zijn?

— Dat wil zeggen: daar zullen wij natuurlijk ook gaan kijken, maar ik meen zeker te weten, dat Strawberry een groot gedeelte van zijn contant geld in zijn slaapkamer bewaart.

Dat is zo de gewoonte van die louches heren. Als er vuiligheid aan de knikker komt en ze moeten er ineens vandoor, dan hoeven ze maar in de brandkast te tasten en reisvaardig zijn ze. Het renteverlies tellen ze niet.

— Maar het zal heel wat moeite kosten om daar binnen te dringen, meende Brand ongerust.

— Toch niet, hernam Raffles kalm. Het zal gemakkelijker gaan dan je denkt.

— Zijn er bedienden?

— Twee. Zij slapen beiden op de zolderverdieping.

— Maar kom, laten wij nu langzamerhand onze toebereidselen gaan maken, zei Raffles. De bank van Strawberry ligt op ongeveer een half uur lopen hier vandaan en het is beter, dat wij niet per auto gaan.

Raffles sloot de plattegrond weer zorgvuldig weg, waarna de beide mannen zich naar hun slaapkamer begaven.

De geheime kast werd geopend, waarin zich de pruiken, valse baarden en andere benodigdheden voor een vermomming bevonden en de beide vrienden zetten zich aan het werk.

Raffles had zich een mooie zwarte baard en knevel uitgezocht en bevestigde deze met de grootste zorgvuldigheid aan kin en wangen.

Het mannelijk sieraad, van echt menzenhaar vervaardigd, was zo uitstekend gemaakt, dat men zelfs van zeer nabij het verschil met een echte baard onmogelijk kon opmerken.

Wat Brand betreft, hij had de voorkeur gegeven aan een rossig baardje, dat zijn joviaal jongensgezicht omlijstte, maar de bovenlip vrijliet.

Toen zij met deze vermomming gereed waren, vulden zij een kleine handtas met een aantal zonderling gevormde inbrekerswerktuigen, die een voor een het bestaan te danken hadden aan het schrandere brein van de gentleman-inbreker, en ook door hemzelf eigenhandig vervaardigd waren in de geheime werkplaats, die zich onder de vloer van het tuinhuis in het park bevond, dat zich achter de villa uitstrekte.

Vervolgens lieten zij ieder een paar revolvers, een stel handboeien en nog enige andere voorwerpen in hun zak glijden en ten slotte een zwart fluwelen masker.

Zij trokken opnieuw hun rok aan, die zij hadden uitgedaan, zetten hun hoed op en sloegen een regenmantel om.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge.

Het was juist middernacht.

— Wij zullen maar gaan, zei hij. Ik heb horen zeggen, dat onze vriend Strawberry onder de pantoffel van zijn vrouw zit, en dus kunnen wij wel aannemen dat hij thuis is.

— Zou je daar wel zo vast op rekenen? vroeg Brand lachend.

— O, ja. Trouwens als hij niet thuis mocht zijn dan komt het er ook niet er op aan. Ik zal er wel voor zorgen, dat wij hem thuis horen komen.

Met deze woorden sloeg Raffles de regencape nog iets vaster om zijn schouders, waarna de beide mannen de villa verlieten.

Het was een verrukkelijke zomernacht.

Zij hadden een sigaret opgestoken en wandelden kalm, als heren die zoëven uit de club komen, naar de Bank van Strawberry.

Het was bijna kwart voor één, toen zij het bankgebouw in het gezicht kregen.

De beide onderste verdiepingen waren uit graniet opgetrokken en voorzien van een vrij groot aantal tamelijk kleine ramen, die ieder van twee kruisvormig aangebrachte tralies waren voorzien.

— Het heeft wel iets van een gevangenis, bromde Brand.

— Je hebt gelijk. Laat ik je echter zeggen, dat die ramen vroeger veel groter waren, maar Strawberry heeft ze aldus laten veranderen. Dat vormt zeker een onderdeel van zijn beroemde verdedigingswerken, waarmede hij zijn bankzaak tracht te beschermen.

— Hoe zullen wij er binnenkomen? vroeg Brand, die zich niet kon voorstellen op welke wijze Raffles dit van plan was te doen.

— Dat zal ik je zeggen. Het huis grenst aan de achterzijde aan een grote tuin, afgesloten door een muur, die tevens de achtermuur is van een tweede tuin, behorende bij een huis in de volgende straat. Welnu van dat huis heb ik juist gisteren de benedenverdieping gehoord.

— Wat zeg je daar?

— Ja, dat was noodzakelijk. Je ziet

mij op dit oogenblik voor je als koopman in ongeregelde goederen, anders gezegd uitdrager. Ik heb namelijk de hele zaak van de man die daar woonde en die op het punt stond op de flacon te gaan, voor een appel en een ei overgenomen.

— Maar hoe weet je al die dingen in 's hemelsnaam? fluisterde Brand vol bewondering.

— Beste Charles, als ik ze niet wist, als ik er geen onderzoek naar deed, wat op hetzelfde neerkomt, dan zou ik mijn beroep gerust kunnen opgeven. Iemand in mijn omstandigheden moet alles vooruitzien, alles weten.

— Dus je kunt dat huis zo maar binnengaan?

— Precies; ik heb de sleutel in mijn zak.

— Het is verbazend, mompelde Brand.

— Het is volstrekt niet zo verwonderlijk, hernam Raffles. Ik had een van die huizen aan de overkant nodig en wat was dus natuurlijker dan dat ik probeerde er op een of andere wijze over te kunnen beschikken. Kom maar mee.

De beide vrienden sloegen een zijstraat in en bereikten spoedig een smal hoog huis, waarvan het onderstuk bestond uit een winkel in ongeregelde goederen.

Raffles wierp een blik om zich heen, stak snel de sleutel in het slot van de deur en beide mannen traden binnen.

De beide vrienden liepen door een smalle en lange gang, tot Raffles bleef staan voor een half openstaande deur, en binnen trad.

— Maar die kamer is gemeubeld, fluisterde Brand verwonderd. Heb je de meubels ook overgenomen?

— Ja, antwoordde Raffles. Ik kreeg de gehele zaak voor duizend pond sterling. De man kneep zijn handen dicht en ik was ook zeer tevreden.

Zij waren nu het vertrek binnentreden en de beide vrienden bevonden zich nu in dichte duisternis.

Zij konden elkander evenwel vaag onderscheiden, daar zij stonden in een flauw lichtschijnsel, waarvan Brand de oorsprong niet aanstonds kon ontdekken.

— Waar komt dat licht vandaan?

vroeg hij eindelijk.

— Kom hier, dan zal ik het je wijzen, antwoordde Raffles.

Brand kwam een paar stappen dicht bij, tot hij bij Raffles voor een glazen deur stond.

Deze wees naar een raam op de tweede verdieping van 't bankgebouw, waarvoor een dun gordijn was neergelaten, waarachter blijkbaar een helder electrisch licht brandde.

— Wat is dat? fluisterde Brand.

— Dat venster is van de slaapkamer van onze vriend Strawberry. Ik vermoed dat hij zelf op dit ogenblik doende is zich in nachtgewaad te steken.

— Zouden de bedienden al naar bed zijn?

— Die gaan altijd om elf uur slapen. En kom nu maar mee, want hoe eerder wij klaar zijn, hoe beter. Neem de tas met instrumenten en volg mij.

Hij duwde voorzichtig de glasdeur open, en bleef onbeweeglijk als uit marmer gegoten staan teneinde alle geluiden uit de buurt met zijn verbazend scherp gehoor op te vangen en er zich van te overtuigen, dat alles veilig was.

Terwijl zij zo onbeweeglijk stonden te luisteren en in de duisternis te spieden, ging plots het licht aan de overzijde uit.

Raffles had zich ten slotte overtuigd, dat alles in de belendende huizen in diepe rust verzonken was.

Hij greep Brand bij de arm en beide vrienden betraden de tuin.

Aan de rechterzijde van de achtermuur bevond zich een klein tuinhuis, hetwelk zij binnentraden.

— Wat moeten wij hier doen? fluisterde Brand.

— Een gat in de tussenmuur breken, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Waarom klimmen wij er niet overheen?

— Dat zou wat al te gevaarlijk zijn. Men kan nooit weten, of er iemand van de omwonenden plotseling thuiskomt en natuurlijk zou men onze lichamen duidelijk zien afsteken tegen de lichtere lucht. Bovendien is die muur drie meter hoog en met scherpe glaszerven bedekt.

Raffles ging naar een der hoeken van het tuinhuis en nam uit een zak, die hij al de vorige dag had neergezet, twee houwelen met houten steel.

De beide vrienden begonnen nu de planken te verwijderen van de achterwand van het tuinhuis.

Zodra de tussenmuur bloot was, begonnen zij die met hun houweel aan te tasten, en het duurde niet lang of zij konden enkele stenen zonder moeite losmaken.

Binnen een kwartier hadden zij een gat in de muur gemaakt, groot genoeg om hen doortocht te verlenen.

— Nu hebben wij ons meteen een veilige aftocht verzekerd, bromde Raffles tevreden. Heb je alles bij de hand? Vooruit dan maar.

Een voor een kropen de beide vrienden door het gat, en bevonden zich nu achter in de grote tuin van het bankgebouw.

Snel slopen zij over het gras langs de tuinpaden, tot zij een lage deur bereikt hadden.

Raffles haalde een sleutel uit zijn zak en stak die in het slot.

Brand keek zonder enige verbazing toe.

Hij begreep, dat zijn vriend op de bewuste avond gelegenheid had gevonden snel een wasafdruk van het slot te maken.

Alvorens de deur te openen, bukte Raffles zich en keek door de reet van de deur naar binnen, in de gang, die blijkbaar flauw verlicht was.

— Hier staan wij dan voor de eerste prikkeldraadversperring, amice, fluisterde hij spottend. Deze deur is met een electrisch snoer in verbinding gebracht met een alarmschel. Wij zullen die hinderpaal even uit de weg moeten ruimen.

Raffles opende de tas met werktuigen, haalde er een zonderling gevormd schaartje, met papierdunne bladen en zeer lange uiteinden uit, dat hij zonder enige moeite door de deurreet stak, en knipte vervolgens de electrische draad door, die daarlangs liep.

Nu deed hij de deur voorzichtig open, en het volgende ogenblik bevonden de

beide vrienden zich in het bankgebouw.

De beide mannen namen nu hun omgeving eens op.

Zij bevonden zich in een smalle gang, die blijkbaar weinig gebruikt, en op indirecte wijze verlicht werd door een electrisch lampje, dat ergens om de hoek moest branden.

De gang bleek uit te lopen op een bredere hoofdgang, die evenwijdig met de straat liep.

Zonder aarzelen sloeg Raffles deze gang in, tot hij bleef staan voor een brede dubbele deur.

— Hier bevinden zich eveneens enkele van Strawberry's wonderbaarlijke geheimenissen, fluisterde Raffles spottend. Ik zou je, bijvoorbeeld niet aanraden om de schakelaar van 't electrische licht in de gang hier aan te raken, want dan zou er een stroom van een paar duizend volt door je lichaam gaan die je voorlopig wel zouden beletten, om hier nog ooit een voet te zetten. Dan hebben we deze deurknop hier. Als ik die maar een kwart slag naar links of rechts zou omdraaien, teneinde te proberen of de deur misschien niet op slot is, dan zouden er in het hele huis wel tien alarmbellen overgaan, die een hels kabaal maken.

— Maar hoe moeten we dan binnen komen? fluisterde Brand.

— Heel eenvoudig, door een paneel uit te zagen. Geef de cirkelzaag maar eens.

Brand opende de tas weer, en haalde er een wonderlijk gevormde zaag uit, waarvan het zaagblad, zuiver rond, ongeveer de grootte van een schoteltje had.

Raffles drukte het toestel tegen het paneel van de deur en zaagde dit uit met niet meer moeite dan een glazenmaker nodig heeft om met zijn diamant een glasruit door te snijden.

Het karweitje duurde zeker geen vijf minuten.

Raffles nam het paneel behoedzaam uit de sponning en de beide vrienden stapten zonder enige moeite naar binnen.

Zij bevonden zich nu in een groot vertrek, dat slechts vaag verlicht werd door

het licht, dat door drie vensters naar binnen drong.

Het waren de kleine getraliede ramen, welke Brand zoëven gezien had.

— Wij zullen in het donker moeten werken, fluisterde Raffles. Er zijn hier geen gordijnen voor de ramen en een patrouillerende politieagent zou het licht van onze lantaarn kunnen zien.

— Waar staat de brandkast? vroeg Brand.

— In die hoek, tegenover het raam, maar pas op, dat je niet op de kast toeloopt, want ik meen zeker te weten dat zich daarvoor een wippende plank bevindt. Als je daarop gaat staan, zou je eveneens de alarmschellen in beweging brengen.

Dan zal er niets anders op overschieten, dan de kast van terzijde aan te tasten, meende Brand.

— Juist. Wij zullen deze kast onderhanden nemen op dezelfde wijze als die mooie kast van Hushgrave, waarvan het mij waarlijk speet, dat wij haar zo moesten vernielen.

Voorzichtig voor zich uit tastende, liepen de beide mannen het vertrek door, tot zij zich terzijde van een vrij grote brandkast bevonden.

Niettegenstaande zij nu in het donker moesten werken, was de zijwand van de kast binnen een half uur tijd verwijderd en konden Brand en Raffles er de inhoud gemakkelijk uithalen.

— Naar het gezicht te oordelen, fluisterde Raffles, is het niet veel bijzonders. Wij zullen dus toch maar boven eens een kijkje gaan nemen.

Hij bond de zak dicht, verborg hem onder zijn overjas, door hem met een touw om het lichaam te bevestigen, waarna de beide mannen het vertrek verlieten.

Daar zij rubber overschoenen hadden aangetrokken en door de dikke loper werd het geluid hunner voetstappen geheel gedempt.

Spoedig hadden zij een breed portaal bereikt, waarop een aantal deuren uitkwam.

Raffles bleef even staan en luisterde aandachtig toe.

— Dit is de deur van de slaapkamer,

zei hij op fluisterende toon tot Brand, toen zij voor een witgelakte deur stonden.

— Maar zij zullen aanstonds wakker worden en alarm maken, merkte de jonge man op.

— Daarvoor bestaat geen vrees, heren Raffles. Tegen dat zij wakker worden, zijn wij reeds binnen en dan zou ik wel eens willen zien, dat zij alarm maken.

— Is de deur niet gegrendeld? vroeg Brand.

— Ja, met twee stevige grendels. Maar ik weet precies de plaats, waar zij zich bevinden en zij zullen gemakkelijk terug te trekken zijn.

Raffles opende nu opnieuw de tas met gereedschappen en haalde er een fijn drillboordje uit, met behulp waarvan hij binnen enkele seconden een gaatje in het deurpaneel had geboord.

Vervolgens, stak hij er een stukje staaldraad doorheen, dat aan het einde een kleine lus had en in een rechte hoek was omgebogen en had na enig zoeken de knop van de grendel gevonden.

Hij trok nu het staaldraad naar zich toe, en herhaalde deze bewerking bij

de tweede grendel.

De tas werd gesloten en de beide vrienden bevestigden hun zaklantaarn aan een knoop van hun jas, deden hun masker voor en namen hun revolver in de rechterhand.

— Opgepast, fluisterde Raffles.

Hij drukte de kruk van de deur naar beneden en duwde deze zacht open.

Het vertrek was schemerig verlicht door een klein nachtpitje, en bij het licht daarvan kom men het echtpaar in bed zien liggen.

Raffles deed nog een paar stappen en bekeek het waardige echtpaar aandachtig.

Toen schudde hij het hoofd en mompelde afkeurend:

— Grote goden, wat zijn zij lelijk.

Inderdaad leverde het echtpaar Strawberry op dit ogenblik een alles behalve aantrekkelijk schouwspel op.

De bankier zelf lag op de rug en snurkte met open mond; mevrouw droeg een ontzaglijke slaapmuts, die haar tot over de oren zakte, zodat er weinig meer van haar te zien viel dan haar geweldige neus, die, gelijk een dreigend zwaard, recht uit de dekens omhoog stak.

HOOFDSTUK III

EEN ONVERWACHT SCHOT

Raffles trad nu snel op het bed toe en liet het schijnsel van zijn elektrische zaklantaarn over het gelaat van de snurkende bankier dwalen.

Brand was aan de andere kant van het ledikant gaan staan, dat midden in de grote kamer was geplaatst.

Mevrouw Strawberry was de eerste, die door het ongewone licht in de kamer wakker werd.

Zij opende even de ogen, knipperde toen tegen het licht, staarde Raffles en Brand beurtelings met een uitdrukking van ontzetting aan, waarna plotseling haar vooruitstekende neus en vervolgens ook de slaapmuts met fabelachtige snelheid onder de dekens verdween.

De bankier had enige tijd langer no-

dig om wakker te worden, en het moet tot zijn eer gezegd worden, dat hij zich waardiger gedroeg dan zijn echtgenote.

Hij klapte eerst zijn wijdgeopende mond hoorbaar toe, en opende hem weer om op barse toon te vragen:

— Wat moet dat betekenen?

— Wel, mijn waarde heer, ik geloof niet, dat er meer betekenissen dan slechts één aan gehecht kunnen worden, antwoordde Raffles kalm, terwijl hij nonchalant met zijn revolver speelde.

Strawberry ging overeind zitten en keek naast zich.

— Wat heb je met mijn vrouw gedaan, ellendeling, brulde hij.

— Schreeuw niet zo, mijnheer, ant-

woordde Raffles bedaard. Een blik onder de dekens zal u doen zien, dat wij uw vrouw geen haar op het hoofd gekrenkt hebben.

— Moet dit een aardigheid verbeelden, mijnheer? herhaalde de bankier, op wiens bleek gelaat zich langzamerhand schrik en angst begon af te tekenen.

— Neen, mijnheer Strawberry, het is integendeel bittere ernst. Ik zou u willen verzoeken mij onmiddellijk de sleutels ter hand te willen stellen van de brandkast, die ik daarginds zie staan.

— En als ik weiger? fluisterde de bankier op hese toon, terwijl zijn hand langzaam naar zijn kussen gleeed.

— Dan zou ik tot mijn spijt gedwongen zijn, geweld te gebruiken, neen. Weg die hand, want ik weet wat onder dat kussen ligt.

Met een enkele beweging stak Raffles de hand er onder en haalde er een kleine browning onderuit, die hij dadelijk in zijn zak liet glijden.

— Mijn waarde collega, zo wendde de Grote Onbekende zich nu tot Brand, die onbeweeglijk was blijven staan, wees zo goed mijnheer Strawberry en zijn echtgenote even te bewaken, terwijl ik mij belast met het onderzoek van de inhoud dezer kist.

Op dit ogenblik klonk een kermende, door de dekens gesmoorde stem, die beval:

— Thimotheus, ga dadelijk de politie halen.

Dit bevel klonk onder de gegeven omstandigheden zo komisch, dat er zelfs een flauw glimlachje verscheen op het van angst vertrokken gelaat van de bankier, terwijl Raffles in een hartelijk gelach uitbarstte.

— Ik vrees zeer, mevrouw, dat uw waarde echtgenoot daartoe niet in de gelegenheid is, zei Raffles met een hoffelijke buiging naar de vormeloze hoop dekens, waaronder hij het lichaam van de vrouw des huizes vermoedde.

Met een wanhopig gebaar liet Strawberry zich in zijn kussen terugvallen.

Hij begreep, dat zijn laatste kans verlopen was.

Raffles had intussen zijn ogen snel door het vertrek laten dwalen en trad nu

op een stoel toe, die dicht bij het bed stond, en met kleren bedekt was.

Hij greep een zwarte broek, stak de hand in de zak en haalde er een bos sleutels uit.

— Een zeer verderfelijke gewoonte, mijnheer Strawberry, om zulk een grote bos sleutels in uw zak te laten zitten. Ten eerste misvormt 't uw kleren, en ten tweede vergemakkelijkt gij de arbeid van personen als ik.

Hij had intussen de sleutels alle nagezocht, terwijl Brand zijn ogen onafgewend op de bankier gericht hield.

Vervolgens trad hij naar de kleine brandkast toe, die dicht bij de deur stond en probeerde achtereenvolgens enige sleutels.

Toen bukte hij zich en bekeek het slot.

— Wat dom van mij, bromde hij. Het is een cijferslot.

Hij richtte zich weer tot de bankier en zei:

— Hoor eens hier, mijn waarde heer Strawberry, deze kast is stevig, maar niettemin zou ik het ding binnen een half uur kunnen openen, zoals ik de kast beneden geopend heb. Gij kunt mij echter die moeite en u zelf de vernieling van deze kostbare kast besparen, door mij het cijfer op te geven.

De bankier beet de tanden op elkaar, bedenkend dat er in een half uur veel kan gebeuren.

In ieder geval, hij schudde zwijgend weigerend het hoofd.

— Gij weigert? vroeg Raffles langzaam.

— Ja, antwoordde de bankier.

Raffles haalde de schouders op.

— Nu, alvorens ik uw kast op mijn manier open maak, kunnen wij het nog wel eerst op een andere wijze proberen.

— Amice, zo wendde hij zich tot Brand, wees zo goed en beproef je krachten eens op dit cijferslot. Ik zal intussen deze heer en zijn tot mijn spijt nog steeds onzichtbare wederhelft wel in het oog houden.

Brand liep snel naar de brandkast, hurkte er voor neer, sloot de ogen en begon het cijferslot met zijn vingers te betasten.

De tastzenuwen in de toppen van zijn vingers waren namelijk zo buitengewoon ontwikkeld, dat Brand reeds in menig geval in staat was geweest de goede stand van een cijferslot te vinden, alleen door dit met gesloten ogen voortdurend heen en weer te draaien en gespannen te luisteren.

Vijf minuten verliepen in stilte.

Toen raapte Brand zonder een woord te spreken de sleutelbos op, welke Raffles op de grond had laten vallen, en probeerde een der sleutels, toen een tweede, toen een derde...

Ineens liet zich een helder, metaalachtig geluid horen: de sleutel was in het slot omgedraaid.

— Knap gedaan, amice was alles wat Raffles zei. Hier is de zak.

Hij maakte de zak los, wierp deze Brand toe, die hem spoedig begon te vullen met wat zijn hand in de kast voor het grijpen vond, terwijl de ongelukkige bankier met samengeknepen vuisten en een blik vol machteloze woede het plunderingswerk moest toezien.

Plotseling gebeurde er iets, dat alle aanwezige in het vertrek gedurende enkele ogenblikken stokstijf in dezelfde houding deed verstarren...

In de flat, op de tweede verdieping, klonk een schot, en een seconde later dreunde het plafond boven hun hoofd door de val van een zwaar lichaam.

De bankier was de eerste die sprak.

— Wat was dat? vroeg hij hees.

— Een schot, antwoordde Raffles laconiek.

— Haast je, Charles, zo wendde hij zich tot Brand, die onbeweeglijk naast de reeds half geledigde brandkast hurkte en met een blik waarin grote onzekerheid te lezen was naar zijn vriend opzag.

— Moeten wij de rest niet meenemen? vroeg de jonge man zacht.

— Neen. Kom direct mee. Het is hier niet veilig meer voor ons. Het schot moet in het hele huis gehoord zijn. Geef hier de zak.

Brand stak hem de zak toe, die Raffles snel weer om het lichaam bond, waarna hij er zijn wijde regenceape over liet neervallen.

Vliegensvlug pakte het tweetal de instrumenten bijeen, vergewisten zich, dat er geen spoor van hen in het vertrek achterbleef en wendden zich naar de deur.

Daar gekomen keerde Raffles zich nog eens om, en hief dreigend zijn revolver op en zei:

— Ik denk, dat gij wel pogingen zult doen om mij te laten arresteren. Maar ik waarschuw u vooruit dat dat niet veel zal baten.

Het volgende ogenblik, viel de deur dicht.

Reeds werd het boven in het huis rumoerig.

Hier en daar werden deuren geopend en dichtgeslagen en haastige voetstapen snelden heen en weer.

— Vlug. Vlug. Wij hebben geen ogenblik te verliezen, drong Raffles aan.

De beide mannen snelden de trap af en juist toen zij beneden waren, ging op de eerste verdieping weer een deur open. Blijkbaar was een der bedienden van de bankier eveneens door het schot en de val van het lichaam gewekt.

Bij het licht van hun lantaarn snelden de beide vrienden door de gangen en bereikten zo de tuindeur, zij renden over het tuinpad en waren bij de muur, juist toen er ergens in het huis een raam werd opgeschoven en er achter elkaar, twee schoten op hen werden afgevuurd, zo goed gemikt, dat een der kogels vlak naast Brand's hoofd tegen de muur plat sloeg.

Het volgend ogenblik echter waren de beide vrienden in veiligheid.

Zij kropen door het gat in de muur, snelden door de tweede tuin en bevonden zich nu weer in het huis van de uitdrager.

Ook hier liepen zij snel de gang door, waarna Raffles voorzichtig de tuindeur opende en een blik op straat wierp.

Het was een zonderlinge aandoening voor hem die juist zulk een schokkende gebeurtenis had beleefd, om de kalmte en de rust te ontwaren in deze afgelegen straat.

Het was duidelijk dat men hier niets van het schot vernomen had.

Bedaard liepen er enkele late voetgangers voorbij.

Raffles haalde verlicht adem.

Hij wenkte Brand en spoedig stonden zij beiden op straat.

Zij riepen de eerste de beste taxi aan en lieten zich naar een plek brengen op ongeveer tien minuten afstands van de villa in de Cromwellstreet gelegen.

Daar rekende Raffles af met de chauffeur en het tweetal legde het overige van de weg te voet af.

Toen zij de villa binnentraden sloeg het op een naburige kerkklok drie uur.

Raffles had in de auto en gedurende de wandeling zo goed als niet gesproken.

Zijn geest scheen nog steeds onder de indruk te verkeren van de zonderlinge gebeurtenis, die zich zoëven had afgespeeld.

De beide vrienden ontlastten zich, zodra zij het huis waren binnengekomen, allereerst van de buit, nadat zij deze vluchtig geteld hadden.

Het geld en de effecten werden zorgvuldig in een der vele geheime vakken der villa weggeborgen, waarna de beide vrienden zich naar de bibliotheek begaven, zoals hun gewoonte was na iedere geslaagde « onderneming ».

Terwijl Brand een rhumgrog gereedmaakte, daar de oude Gaston zich natuurlijk reeds lang ter ruste had begeven, sprak Raffles het eerste woord in verband met het zonderlinge voorval, dat zich zoëven in het huis van de bankier had afgespeeld.

— Wie zou er boven ons hoofd zijn neergeschoten? vroeg hij.

Brand draaide zich om, met een glas

rhum in de hand.

— Waarschijnlijk de man die daar woont, zei hij. Weet je niet hoe hij heet?

— Jawel, omdat het voor mij van nut is om steeds te weten wie het huis bewonen, waar ik van plan ben een bezoek te brengen. Er woont een nog jonge man, die een baan heeft op het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Hij is geloof ik referendaris en heet Jack Brackwater.

— Zou hij door een inbreker neergeschoten zijn?

— Neen, dat geloof ik niet, want hij had geen eigen kapitaal ofschoon hij nog al iets van zijn vader moet te wachten hebben. Dit heb ik niet onderzocht maar toevallig op de club gehoord.

— Dat alles brengt ons niet veel verder, meende Brand met een flauw glimlachje. Het is immers volstrekt niet zeker dat hij degene is, wie het schot trof?

— Neen, zeker is het natuurlijk niet, bevestigde Raffles. Hij kan bievoorbeeld zelf wel geschoten hebben op iemand die bij hem was. Hij zal als vrijgezel wel eens laat vrienden bij zich ontvangen.

— Bewoonde hij de gehele verdieping?

— Neen, slechts de helft. Die etage is verdeeld in twee flats en de andere helft is verhuurd aan een leraar in de wis- en natuurkunde aan een onzer universiteiten. Nu, hoe het ook zij, wij zullen de geschiedenis wel in de krant lezen.

HOOFDSTUK IV

EEN ZONDERLINGE MISDAAD

De volgende ochtend om tien uur zaten de beide vrienden aan het ontbijt.

Beiden waren verdiept in de lezing van de ochtendbladen.

Plotseling riep Charles uit:

— Hier staat het al. De « Daily Express » geeft toch altijd van die prach-

tige, lange verhalen.

— Lang, maar niet altijd waarheidsgetrouw, merkte Raffles op droge toon op. Nu, laat maar eens horen wat zij mededeelt.

De jonge man vouwde het blad open en las toen met zijn heldere stem voor:

EEN DUBBELE MISDAAD IN DE OXFORDSTREET

In de afgelopen nacht heeft in de bekende Bankzaak van onze geachte stadgenoot Timotheus Strawberry een dubbel misdrijf plaats gegrepen, waarvan de politie op dit ogenblik nog niet kan zeggen, of er een onderling verband bestaat tussen de beide misdaden.

Volgens de verklaringen van de heer Strawberry, aangevuld door de getuigenissen van zijn echtgenote, drongen in de afgelopen nacht, omstreeks twee uur een paar gemaskerde bandieten het echtelijk slaapvertrek binnen, nadat zij blijkbaar met behulp van een gebogen ijzerdraad de beide deurgrendels hadden teruggetrokken.

Het is echter tot dusverre raadselachtig op welke wijze de inbrekers er in geslaagd zijn dadelijk de juiste plek van deze grendels te vinden.

De beide bandieten waren met grote elegance gekleed en droegen een wijde avondmantel.

Zij waren gemaskerd, maar de heer Strawberry verklaarde aan hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard, die het onderzoek leidt, dat hij althans een der inbrekers zeker weer zou herkennen, daar deze een gitzwarte baard had. Zeer terecht echter deed de heer Baxter dadelijk opmerken, dat deze baard wel eens vals had kunnen zijn.

De twee mannen waren met revolvers gewapend en terwijl een hunner daarmee het verschrikte echtpaar in bedwang hield, slaagde de ander er in het geheim van het cijferslot te ontraadselen en de brandkast te openen.

Toen geschiedde er iets zeer zonderlings. Want boven in het huis klonk plotseling 'n schot, gevolgd door de val van een zwaar lichaam. De beide inbrekers wisten niets beters te doen dan direct de vlucht te nemen, waaruit men dus zou moeten opmaken, dat zij volstrekt niets te maken hadden met deze tweede misdaad. Echter doet de heer Baxter opmerken, ons inziens niet zonder grond, dat er niettemin wel degelijk verband tussen de beide misdaden kan bestaan. Een nader onderzoek zal dit ongetwijfeld moeten uitwijzen.

Liet het misdrijf van de diefstal aan duidelijkheid niets te wensen over, het lossen van het schot is heel wat ingewikkelder. Het slachtoffer is de heer Jack Brackwater, referendaris op het Departement van Buitenlandse Zaken, een man van omstreeks vijf en twintig jaar, van krachtige lichaamsbouw en als sportfiguur welbekend. De politie erkent, dat zij voor een raadsel staat. Het lichaam van de zwaar gewonde jongeman, men vreest namelijk voor zijn leven, werd midden in de kamer gevonden. En om in deze kamer te komen, moest de deur worden opengebroken. De twee ramen, die op de tuin uitzien, waren beide gesloten en de gordijnen waren dicht.

De tweede deur van het vertrek geeft toegang tot de slaapkamer, en ook van deze kamer was de gangdeur op slot. Wel werd er een wapen in de woning gevonden, een browning van zwaar kaliber, maar dit lag in de lade van een kleine schrijftafel in de slaapkamer op minstens twintig passen van het slachtoffer af.

Jack Brackwater is onmiddellijk door een dokter behandeld, die ernstige vrees voor zijn leven koesterde. Stellig zou de ongelukkige jongeman bezweken zijn door bloedverlies als de geneesheer slechts een kwartier later ware gekomen.

Mannelijke bedienden houdt 't slachtoffer er niet op na. Zijn huishouding wordt waargenomen door een oude dame, die op een hoger gelegen verdieping slaapt en een dienstmeisje dat 's avonds naar huis gaat.

Ten slotte kunnen wij nog mededeelen, dat het geroofde bedrag uit de brandkast van de heer Strawberry, ongeveer dertig duizend pond sterling bedraagt, en dat er in de flat van Brackwater niets wordt vermist.

Wij zullen onze lezers van de vorderingen van het onderzoek nauwkeurig op de hoogte houden. »

Brand legde het blad naast zich neer en keek Raffles vragend aan.

Deze bestudeerde zijn nagels en vestigde toen zijn ogen op zijn beurt op het gelaat van de jongeman.

— Wel, wat denk je er van? vroeg Brand eindelijk, vind je de zaak niet vreemd?

— Het is zeker zonderling genoeg. En toch zou het geval al dadelijk heel wat minder belangwekkend worden, als wij, bijvoorbeeld, wisten of de sleutel van die gesloten gangdeur al of niet aan de binnenzijde van de deur stak.

— En die van de slaapkamer?

— Van de slaapkamer ook.

— Ja, dat maakt de zaak zeker heel wat ingewikkelder, hernam Raffles peinzend. Een zelfmoord is uitgesloten. Blijft de vraag, hoe de moordenaar in het vertrek kwam, of liever gezegd, hoe hij het weer verliet.

— En het motief? vroeg Brand.

— Het motief, zei Raffles enigszins ongeduldig, als men het motief van een misdaad kent, dan is zij gewoonlijk meteen opgehelderd.

Brand zette de lezing van het artikel voort, waaraan hij bezig was, terwijl Raffles peinzend voor zich uit keek.

Eindelijk vroeg de Grote Onbekende:

— Van ons heeft de politie zeker geen spoor kunnen ontdekken?

— Niets, antwoordde Brand lachend. Maar hier heb ik iets, dat je wel genoeg zal doen.

— Laat eens horen.

— De ongelukkige Strawberry heeft reeds vanochtend vijfhonderd pond sterling uitbetaald aan de heer Baxter van de Windsorclub, ter betaling van een verloren weddenschap.

— De arme kerel, kwam Raffles meewarig. Dat zal hem een les zijn om voortaan zulke dwaze weddenschappen niet meer aan te gaan.

Raffles stond op en begon met de handen op de rug de eetkamer op en neer te lopen.

— Als ik mij niet vergis, zei Brand, schijnt de zaak je veel belang in te boezemen?

— Inderdaad, dat wil ik niet ontkennen. Jij zelf zult toch ook wel inzien, dat we hier voor een wonderlijke gelegenheid staan. Daar wordt in het holst van de nacht een jongeman in zijn kamer neergeschoten, zonder dat men een spoor van de misdadiger vindt niet

alleen, maar ook zonder dat men kan nagaan, hoe hij in het vertrek, en vooral hoe hij er weer uit is gekomen. Vermist is er niets, niet waar?

— Hoegenaamd niets.

— In het vertrek heerste volstrekt geen wanorde?

— Niet de minste.

— Diefstal kan dus niet de aanleiding geweest zijn?

— Dat schijnt uitgesloten te zijn.

— Welnu, dan blijven er volgens mij maar twee motieven over: Liefde en wraak.

— Het is mogelijk, hernam Brand. Hoe het zij, wij zullen daarvan wel meer horen, tenminste wanneer het slachtoffer niet aan zijn wond bezwijkt.

— Van die wond gesproken, staat daar niets naders over in het blad?

— Jawel, ik meen zoëven reeds iets te hebben gelezen daaromtrent, antwoordde Brand.

Hij begon weer snel onder de stapel kranten te zoeken.

— Hier heb ik het, riep hij na enige tijd uit. De «Times» verklaart, dat de kogel reeds uit het lichaam verwijderd is. Het is een geblindeerde revolverkogel, afgeschoten uit een wapen van klein kaliber, op een afstand die tussen de drie en tien meter varieert.

— Nu, erg duidelijk is de aanwijzing niet, bromde Raffles. Een geblindeerde kogel, die is afgeschoten op een afstand van drie tot tien meter, het helpt ons niet veel verder. Neen, als ik er iets van weten wil, dan zal ik de zaak zelf moeten onderzoeken.

— Ben je dat dan van plan? riep Brand verbaasd uit.

— Waarom niet? Waarom zou ik niet eens voor Sherlock Holmes mogen spelen, terwijl ik zo vaak de rol van professor Moryarty heb moeten vervullen? Het geval Strawberry is achter de rug en voor ons afgesloten, ik zie dus niet in, waarom ik nu niet iets mag doen voor mijn genoegen.

— Maar de politie zal je beletten om een onderzoek in te stellen.

— Kom, kom. Bij vroegere gelegenheden heeft hoofdinspecteur Baxter zich gehaast mij alle mogelijke faciliteiten

te verschaffen, als ik eens voor amateur-detective wilde spelen. Ik ben er van overtuigd, dat hij ditmaal evenzo zal handelen.

— Maar Edward, als Jack Brackwater herstelt, zal hij toch zelf de zaak kunnen oplossen, riep Brand uit.

— Dat is nog zo zeker niet, hernam Raffles kalm.

— Niet zeker? herhaalde Brand verbaasd. Hij zal toch in ieder geval hebben kunnen zien wie hem neerschoot?

— Ik herhaal, dat dit volstrekt niet zeker is. Het slachtoffer kan immers wel geslapen hebben, of met de rug naar de moordenaar hebben toegestaan.

Brand wierp snel weer een blik in de «Times» die hij in de hand hield.

— Neen, riep hij uit. Brackwater is in de borst getroffen, en wacht eens even, de kogel heeft eerst zijn arm doorboord. Daaruit maakte Baxter, volgens mij niet ten onrechte op, dat het slachtoffer in een onwillekeurig gebaar tot afweer, de arm heeft opgeheven, toen hij de revolver op zich gericht zag.

— Ja, of wel, hij heeft aan de tafel zitten slapen, met het hoofd op de armen, vulde Raffles kalm de zin aan.

Brand keek hem met grote ogen aan.

— Dat is inderdaad niet onmogelijk riep hij uit.

— Was Baxter die mening ook toegeedaan?

— Neen, daarvan kan ik niets vinden, antwoordde Brand lachend.

— Nu, hoe het zij, wij zullen er wel speedig meer van horen. Ik ken Jack Brackwater oppervlakkig, er ligt dus niets vreemds in, als ik verlof vraag om hem te gaan bezoeken.

— Het is de vraag of de dokter je bij hem toelaat.

— Wij kunnen het in ieder geval proberen. Heb je lust mij te vergezellen?

— Dat spreekt immers van zelf, riep Brand haastig uit. Ik zou het niet graag willen missen.

De beide vrienden verlieten de eetkamer en begaven zich snel naar hun slaapkamer, waar zij zich in een keurig wandelcostuum staken.

Zij lieten Henderson, de chauffeur, met de Rolls voorkomen en gauw be-

vonden zij zich op weg naar de Oxfordstreet.

Weldra stopte de auto voor hetzelfde huis, waarbinnen Lord William Aberdeen en zijn vriend slechts enkele uren geleden onder een geheel andere gedaante, zulk een opwindend avontuur hadden beleefd.

Zij belden aan en de deur werd geopend door een bejaarde vrouw, wier gelaat de sporen van pas vergoten tranen droeg.

Het was Miss Briggs, de oude huis-houdster van Jack Brackwater.

Zij keek de beide bezoekers even aan en vroeg toen met toonloze stem:

— Met wie heb ik de eer?

— Ik ben Lord William Aberdeen, de vice-president van de Windsor Club, miss, en ik zou mij gaarne op de hoogte willen stellen van de toestand waarin zich onze jonge vriend Jack Brackwater bevindt.

De ogen van de oude vrouw werden vochtig.

— De arme jongen maakt het zeer slecht, mylord. Ik vrees zelfs dat de dokter u niet zal toestaan hem thans te zien. De meest volstrekte rust is hem voorgeschreven en de minste opwindning zou dodelijk voor hem kunnen zijn.

— Ik beloof u, miss, dat ik niets zal doen, zonder verlof van de geneesheer. Is de dokter nu bij hem?

— Er zijn er twee, mylord. De dokter heeft een beroemd professor in consult ontboden.

— Wordt de flat soms nog door de politie bewaakt?

— Neen, mylord, de politieagent die voor de kamer op wacht stond, waar de misdaad is gepleegd, is zoëven vertrokken.

— Dus, ik zou dat vertrek wel eens mogen zien?

De oude vrouw scheen te aarzelen.

— Eigenlijk heeft mijnheer Baxter de hoofdinspecteur van politie, gelast dat niemand het vertrek mocht betreden, voor mijnheer Sullivan, een der inspecteurs van Scotland Yard, nogmaals een nauwkeurig onderzoek heeft ingesteld.

— Ik beloof u, miss, dat ik niets zal

aanraken, en dat gij er bij moogt blijven, hernam Raffles glimlachend. Ik zou het echter zeer op prijs stellen, indien ik het vertrek eens mocht zien, waar de misdaad is gepleegd.

— Wees dan zo goed mij te volgen, heren, dan zal ik aan de dokter vragen, of gij bij de patiënt kunt worden toegelaten.

Raffles en Brand bestegen de trap, voorafgegaan door de oude huishoudster.

Op de punten harer voeten lopend, ging Miss Briggs naar de deur van de slaapkamer en klopte zacht aan.

De deur werd op een klier geopend en de dokter stak zijn hoofd naar buiten.

— Wat is er? vroeg hij fluisterend.

— Daar zijn twee vrienden van de patiënt die wenschen toegelaten te worden.

— Onmogelijk, zei de dokter zacht. De gewonde slaapt, en hij mag volstrekt niet gewekt worden. Misschien kan deze slaap hem genezing brengen.

— Ik verzeker u, dokter, dat ik er niet aan denk mijn vriend te wekken, klonk nu fluisterend de stem van Raffles, die naderbij was gekomen. Een paar seconden aan zijn ziekbed zijn voor mij voldoende.

De dokter scheen even te aarzelen en zei toen:

— Ik geloof, dat ik de eer heb Lord William Aberdeen voor mij te zien? Welnu, als gij mij belooft zeer stil te zijn, en zelfs niet te fluisteren, dan kunt gij even binnenkomen.

— Ik belooft het u, dokter, zei Raffles.

De dokter opende de deur een weinig verder en Raffles trad binnen.

Het vertrek was in schemering gehuld, daar de gordijnen voor de helft waren dichtgeschoven.

In een hoek van het vertrek was een verpleegster bezig enkele instrumenten te reinigen.

Op het grote ledikant, dat tegen een der muren stond, lag het bewegingloze lichaam van Jack Brackwater.

Het knappe gelaat van de jongeman was zo bleek als een doek.

De zwaargewonde scheen zelfs niet

adem te halen.

Zijn bovenlichaam dat enigszins boven de dekens uitstak, was ontbloot en een breed verband liep onder de oksels door.

Een der armen, die op het dek lag, was voor de helft omzwachteld.

Raffles had dit alles in één oogwenk gezien.

Hij liet daarop zijn blik vliegensvlug door het vertrek dwalen en nam alles nauwkeurig in zich op.

Vervolgens liep hij onhoorbaar, en tot niet geringe verbazing van de geneesheren, naar het raam, sloeg het gordijn een weinig terzijde en wierp een blik naar buiten.

Toen bekeek hij het slot van de tussendeur, die naar de kamer leidde, waar de misdaad gepleegd was en keerde tenslotte naar het bed terug.

Hij wierp een lange blik op het bewegingloze lichaam en knikte toen de beide geneesheren toe.

— Ik dank u, fluisterde hij. Zoudt gij wel zo goed willen zijn, mij op de gang nog enkele mededelingen te verschaffen?

De geneesheer, die hem reeds te woord had gestaan, knikte zwijgend en volgde hem in de gang.

Raffles zag hem ernstig aan en begon:

— Is er levensgevaar, dokter?

— Ik koester de hoop, dat na onze welgeslaagde operatie alle kans op herstel niet is uitgesloten. Het is een kwestie van een paar dagen. Indien de patiënt de bloedtransfusie te boven komt, en wanneer zich binnen twee dagen geen complicaties voordoen, dan kan hij als gered worden beschouwd, hoewel het dan waarschijnlijk nog weken zal duren voor hij weer op mag staan.

— Ik dank u, dokter, zei Raffles. En zeg mij nu nog alleen maar, of de verloop van Brackwater eveneens gevaarlijk is. Ik meen namelijk te weten, dat hij op het punt stond in het huwelijk te treden.

De dokter fronste de wenkbrauwen en haalde de schouders op.

— Miss Griggs heeft daar dadelijk aan gedacht, zei hij. Reeds vanochtend

heeft zij zelve Miss Highborn een telegram gezonden. Tot onze grote verwondering echter heeft het meisje nog niets van zich laten horen.

— Dat is vreemd, zei Raffles verwonderd.

— Zeg maar dat het onbegrijpelijk is, mylord, zo mengde zich Miss Briggs in het gesprek. Want ik weet zeker, dat zij dol op hem was, en toen mijnheer Brackwater ongeveer drie maanden geleden van zijn paard viel en tamelijk ernstig gekneusd werd, kwam zij wel driemaal per dag naar zijn toestand vragen.

— Ilse Highborn... Ilse Highborn... bromde Raffles zacht voor zich heen, als in gedachten verzonken. Hoe komt het, dat die naam mij zo bekend voorkomt?

— Zij is de dochter van de schatrijke Engelse graanhandelaar Highborn, die bij de ramp van de «Titanic» om het leven is gekomen, antwoordde de dokter.

— Juist, juist, zei Raffles op levendige toon. Nu herinner ik het mij weer. Indertijd hebben de bladen vol gestaan met biezonderheden over de heldhaftige wijze, waarop hij nog getracht had een aantal passagiers in een der reddingboten te helpen.

— Zo is het, mylord. Zijn dochter werd echter gered, maar haar vader die een voorgevoel scheen te hebben gehad van het ongeluk dat hem boven het hoofd hing, had reeds van te voren maatregelen getroffen, en haar leven verzekerd. Hij had zelfs nog bij zijn leven haar voogd benoemd, een zijner neven, graanhandelaar evenals hij.

Raffles had opmerkzaam toegeluisterd.

Nu drukte hij de dokter de hand en zei:

— Ik dank u voor die inlichtingen, dokter. Wellicht kunnen zij... ik meen: de politie, wel van nut zijn.

De dokter boog en begaf zich weer naar de ziekenkamer, na Raffles te heb-

ben beloofd, dat hij een boodschap naar de Windsorclub zou zenden, zodra de toestand onverhoopt een ernstige keer mocht nemen.

— En nu houd ik u aan uw belofte, miss, zo wendde Raffles zich vriendelijk tot de bejaarde huishoudster.

Miss Briggs haalde een sleutel uit haar zak en opende daarmede de deur van 't studeervertrek, hetwelk aan de slaapkamer grensde.

De beide vrienden traden de kamer binnen.

Hier was het helder licht, daar de gordijnen open waren.

Raffles ging midden in de kamer, dicht bij een met boeken en papier beladen tafel zitten en wierp een blik om zich heen.

— De gordijnen waren immers gesloten, als ik mij niet vergis? zo wendde hij zich tot Miss Briggs.

— Ja, mylord. Hoofdinspecteur Baxter heeft ze opengeschoven omdat hij anders niet kon zien.

Raffles trad naar het venster toe.

Het was een dubbel raam, dat naar buiten geopend werd.

Raffles bekeek het nauwkeurig.

Toen opende hij het, leunde naar buiten en bekeek door zijn vergrootglas het kozijn en de raamposten.

Toen stak hij de loupe weer in zijn vestzak en keek Brand, die zwijgend was blijven staan, met verwondering in zijn blik aan.

— Kunt gij iets ontdekken, mylord? vroeg Brand.

— Niets, mijnheer Brand, luidde het antwoord. Niet het minste spoor van een voetafdruk, noch de greep van vingers, geen vlek, geen kras. Het is zeker, dat de man in ieder geval niet door dit venster is binnengekomen.

— Kan hij er ook doorheen gevuurd hebben, juist zoals geschiedde in die zaak van de Duitse spion?

Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Onmogelijk, het hout is overal geheel gaaf.

HOOFDSTUK V

RAFFLES DOET EEN ONTDEKKING

Raffles wendde zich weer tot Miss Briggs met de vraag:

— Mijnheer Brackwater had zeker geregelde gewoonten?

— Zo geregeld als een klok, mylord.

— Dat dacht ik wel. Dat is misschien van belang. Hoe laat kwam hij gewoonlijk thuis?

— Meestal om een uur of elf of half twaalf, een enkele keer is hij om half een thuis gekomen.

— Ging hij dan aanstonds naar bed?

— Niet altijd. Als hij niet uitging bleef hij vaak tot laat in de nacht studeren; ik geloof voor een of ander examen.

— Zo...zo... Was dat buiten u aan nog meer mensen bekend, voor zo ver ge weet?

— Dat denk ik wel, mylord, antwoordde Miss Briggs, wel enigszins verbaasd over dit verhoor. Mijnheer Brackwater was mededeelzaam van aard en hij had veel vrienden.

Raffles had nauwelijks op het einde van de zin gewacht.

Hij was snel op de tafel toegelopen en stapte er nu enige malen omheen.

Toen wierp hij een blik naar de zoldering.

— Staat deze schrijftafel altijd op dezelfde plaats?

— Neen, overdag schuiven Tilly, het dienstmeisje en ik haar steeds wat dichtter bij het raam, maar 's avonds staat zij altijd juist onder deze lamp.

— Waar zat Brackwater meestal?

— Daar, waar gij nu staat, mylord, antwoordde de huishoudster.

Raffles haalde een bureaustoel, die in een hoek stond, zette deze voor de tafel, ging er op zitten, strekte zijn benen voor zich uit en keek langzaam om zich heen.

Toen vestigde hij zijn ogen op het gelaat van Brand die nieuwsgierig zijn bewegingen had gevolgd.

— Mijnheer Brand, zo begon de Gro-

te Onbekende, ik zit dus hier op dezelfde plaats, waar Jack Brackwater moet hebben gezeten toen hij overvallen werd. Ik heb nu het raam aan mijn rechterhand, de deur van de slaapkamer schuin rechts achter mij, de deur van de gang links naast mij, en ten slotte de schoorsteenmantel vlak tegenover mij. Zoudt u zo goed willen zijn deze situatie eens even voor mij te schetsen?

Brand haalde vlug zijn zakboekje te voorschijn en begon de kamer na te tekenen, terwijl hij de plaats der verschillende meubelen nauwkeurig aangaf.

Miss Briggs stond nieuwsgierig en standachtig toe te kijken.

Ondertussen bekeek Raffles het blad van de tafel eens.

Er lagen enige dag- en weekbladen, vakbladen over staathuishoudkunde, brochures over politieke vraagstukken en voorts een paar dikke standaardwerken over Publiek Recht, het Staatswezen en zovoort.

Vlak voor Raffles lag een boek opengeslagen.

Zonder het aan te raken bekeek de Grote Onbekende het nauwkeurig.

— Taale kost, bromde hij in zich zelf. Het zou mij volstrekt niet verwonderen, als een gezonde, krachtige jongen boven dit leerboek in dutte. Maar wat hebben wij hier?

Hij bukte zich nog verder over het boek en slaakte een lichte kreet van voldoening.

— Hebt gij iets ontdekt, mylord? vroeg Brand, terwijl hij zijn opschrijfboekje dichtklapte en in zijn zak stak.

— Dat geloof ik wel, mijnheer Brand. Kom eens hier en zie zelf.

Raffles wees Brand naar de onderzijde van het boek en vroeg toen:

— Waar ziet gij dit geultje voor aan, dat schuins over de onderkant van de bladzijden heenloopt en wel ongeveer door veertig of vijftig pagina's.

Charles bekeek het papier nauwkeurig.

— Dit geultje is ongetwijfeld veroorzaakt door de kogel uit de revolver van de indringer, riep hij uit.

— Precies. Daar valt niet aan te twifelen, hernam Raffles kalm. Wij kunnen dus deze twee zaken als zeker aannemen: Brackwater heeft hier op dezelfde plek gezeten als ik nu zit, toen hij getroffen werd, en de indringer stond vlak voor hem, toen deze het schot loste... tenzij...

Raffles hield plotseling op, verliet zijn plaats aan de tafel, liep er omheen en ging op de brede schoorsteenmantel af.

Het was een fraai bewerkt stuk marmer, zeker even oud als het overige gedeelte van het huis, dat omstreeks zeventien honderd vijftig gebouwd was en waarvan slechts het benedenste gedeelte was gemoderniseerd.

Met het oog van een kenner bekeek hij de reusachtige marmeren pendule en de beide zware coupes, die er bij behoorden.

— Dat zijn prachtige oude stukken, riep hij bewonderend uit. Zijn zij het eigendom van mijnheer Brackwater? zo wendde hij zich tot Miss Briggs.

— Pardon, mylord, het is een erfstuk uit mijn familie, antwoordde de oude huishoudster met trots. Het is een Franse pendule en mijn vader zei, dat alles tezamen minstens tachtig kilo moest wegen.

— Dat verwondert mij niet, zei Raffles, terwijl hij het prachtstuk vol bewondering bekeek. Die pendule is bijna een halve meter hoog en breed. Nu, ik wens u geluk met het bezit van dit prachtstuk. Ik hoop het nog wel eens onder aangename omstandigheden te kunnen bewonderen.

Plotseling slaakte hij een kreet van verontwaardiging.

— Ik zie dat hier een caloriefére voor centrale verwarming is aangebracht? riep hij uit. Wat een anachronisme, is me dat. Hoe komt men er toe zulk een modern product te plaatsen vlak voor zulk een kostelijke oude schouw? De schoorsteen is toegemetseld naar ik zie.

— Ja, mylord, dat heb ik ook wel eens

gedacht, merkte Miss Briggs op. Maar toen er in het bankgebouw centrale verwarming werd aangelegd, wilde de huiseigenaar hier geen gewone kachels meer hebben, ofschoon die hier toch jaren gestaan hebben.

— Hoe heet die huiseigenaar? vroeg Raffles snel.

— Frederik Mortimer.

— Heeft die meneer het huis reeds lang in bezit?

— Neen, pas sedert een jaar.

— Hoe lang woont Mr. Brackwater hier?

— Een jaar of vijf.

Vragen en antwoorden waren elkan- der snel gevolgd.

De ogen van Raffles hadden een zonderlinge, staalharde glans aangenomen.

Hij richtte zich op, keek nog eens naar de pendule en vroeg, terwijl hij zich tot de oude huishoudster wendde:

— Staat het uurwerk al lang stil?

— Al jaren, mylord, antwoordde Miss Briggs glimlachend. Wij durven het werk er niet goed laten uitnemen, uit vrees dat er iets aan de pendule bederft.

— Gij hebt gelijk, bromde Raffles.

Hij boog het hoofd zo dicht nogelijk naar de schoorsteen toe en trachtte achter de pendule te kijken.

Dit was echter onmogelijk, daar het zware stuk bijna vlak tegen de muur aan stond.

Raffles ging weer naar de schrijftafel toe en nam nogmaals in de stoel plaats.

— Heeft niemand het boek aange- raakt? vroeg hij opnieuw.

— Neen, mylord, luidde het positie- ve antwoord.

— Dan zal ik eens proberen mij ge- heel in de toestand van Brackwater om- streeks twee uur in de afgelopen nacht te verplaatsen. Mijnheer Brand wees zo goed om vlak tegenover mij te gaan staan.

Brand deed wat hem verzocht was.

Raffles schoof de stoel een weinig terug, plaatste de ellebogen op het tafelblad, steunde de kin in de handpalm en vervolgde toen:

— Ga eens wat meer rechts staan, mijnheer Brand... nog wat meer... on-

geveer ter hoogte van de pendule. Veronderstel nu eens dat gij een revolver in de hand hadt, zoudt gij dan denken, dat gij mij in de borst zoudt kunnen treffen?

Brand volgde met het oog een denkbeeldige lijn en zei:

— Als ik voor de pendule blijf staan, bevind ik mij niet recht tegenover je. En als ik van deze plek af schoot, dan zou de kogel hoogstwaarschijnlijk eerst je arm treffen.

— Het is een dik boek; is het mogelijk, dat de kogel eerst langs de onderkant van de bladzijden zou strijken?

— O ja, dat is best mogelijk.

Raffles stond vlug op.

— Dan is ons onderzoek voor heden afgelopen, mijnheer Brand.

Nu wendde de Grote Onbekende zich opnieuw tot de huishoudster met de opmerking:

— Gij zult het misschien wel een beetje vreemd gevonden hebben, miss, dat ik u zoveel vragen heb gesteld, en mij voordoe als een inspecteur van politie. Geloof echter, dat ik daartoe alleen gedwongen wordt door mijn grote belangstelling in deze zonderlinge kwestie.

— En meent gij, dat gij tot een oplossing zoudt kunnen komen? vroeg de huishoudster nieuwsgierig.

— Ik geloof dat ik alles weet, miss, antwoordde Raffles kalm.

En voor de huishoudster na haar uitroep van verbazing verder had kunnen gaan, hernam de Grote Onbekende, terwijl hij zijn hoed greep:

— Neen, miss, gij moogt mij nu verder niets vragen. En vooral moogt ge ook niets zeggen aan hoofdinspecteur Baxter, wanneer deze terugkomt. Ik zou hem namelijk niet graag als oudsieder in de wielen willen rijden, dat begrijpt ge wel.

— En zult gij nog eens terugkomen, mylord?

— Zonder enige twijfel. En ik hoop dat de dokter mij dan betere berichten zal kunnen geven. Nog iets: wanneer Miss Ilse Highborn hier mocht komen, wat niet onmogelijk is, wees dan zo goed haar te vragen onmiddellijk bij mij te

komen, maar deel haar tevens mede, dat zij met niemand over dat verzoek moet praten.

— Ik zal het doen, mylord, antwoordde de huishoudster, niet weinig verbaasd over dit verzoek.

— Gaat u met mij mee, mijnheer Brand? zo wendde Raffles zich tot Brand die zelf hogelijk verwonderd was en er niet het flauwste vermoeden van had, wat zijn vriend kon bedoelen.

De beide vrienden namen met enige troostende woorden afscheid van Miss Briggs en zaten even later weer in de auto.

Raffles glimlachte voor zich heen en zei:

— Ik ben benieuwd, wat onze vriend Baxter hier van maakt.

— Maar heb je dan werkelijk al iets gevonden, Edward? riep Brand in de grootste verbazing uit.

— Laat ik je vertellen, amice, dat hier sprake is van een zeer banale, maar brutale roofmoord, die met zeer veel sluwheid is ten uitvoer gebracht.

— Maar ik kan volstrekt niet inzien, waar je dat uit afleidt, riep Brand uit, of ben ik een driedubbel overgehaalde ezel.

— Dat ben je niet, amice, hernam Raffles glimlachend. Je combineert alleen maar iets minder snel dan ik, dat is het enige.

Brand bracht de hand naar het hoofd en vervolgde:

— Wacht nu eens even; laat ik nu eens nagaan wat ik je heb zien doen, en dan proberen daaruit zelf mijn conclusies te trekken. Ik ben toch in dezelfde kamer geweest.

— Nu, begin dan maar eens, moedigde Raffles hem aan.

— Je hebt eerst het raam onderzocht en daaraan volstrekt niets opgemerkt.

— Juist, en daaruit vloeit al dadelijk voort, dat de moordenaar daardoor niet is binnengekomen.

— Goed, maar Brackwater kan een vriend hebben meegebracht en die vriend kan...

— Onmogelijk. De deur was van binnen gesloten.

— Dat is waar. Dat had ik vergeten.

Je bent vervolgens aan de tafel gaan zitten en hebt daar de geul in de bladzijden van het boek ontdekt. Ik begrijp daaruit, dat de moordenaar tegenover de jongeman heeft moeten staan. Maar hoe duivel is hij dan buiten de kamer gekomen?

— Beste Charles, hier zijn wij juist aan het kardinale punt genaderd? Als 't absoluut vaststaat, dat de man de kamer niet verlaten heeft na zijn daad, dan is het immers duidelijk, dat hij er in het geheel niet in is geweest.

Brand keek de Grote Onbekende verbluft aan.

— Dan geef ik het op, riep hij op wanhopige toon uit.

Raffles keek de jongeman hoofdschuddend aan.

— Dan heb je toch zeker niet goed al mijn bewegingen gevolgd, riep hij uit. Je hebt mij toch zeker wel de pendule zien nakijken?

— Zonder twijfel.

— Je hebt gehoord, hoe Miss Briggs vertelde, dat het uurwerk, in geen jaren gerepareerd was.

— Ook dat is mij niet ontgaan.

— Welnu, die pendule is zo geweldig zwaar, dat dat ding niet dan met de grootste moeite en zeker niet door één man verplaatst kan worden. Dat dit niet gedaan werd, bleek uit de laag stof, die ik tussen de vier poten zag liggen. Ik heb de cijferplaat eens goed bekeken, en wat denk je dat ik vond in de plaats van de vierkante stift, waarmede door middel van een sleutel, het uurwerk wordt opgewonden?

— Ik kan 't niet vermoeden, Edward.

— Een gat, amice. Heel eenvoudig een gat, bestemd om er de dunne loop van een revolver van biezonder maaksel door te steken.

Brand slaakte een kreet van verbazing.

— Dus, de dader zou zich in de schoorsteen hebben bevonden?

— Daaraan valt geen ogenblik te twijfelen.

— Maar de muur was dichtgemetseld en er stond een radiator voor.

— Volkomen waar. De misdadiger is er dan ook niet in doorgedrongen van

de kant van de werkkamer, maar door het aangrenzende huis.

— Ben je daar zeker van?

— Ja. Ik heb nog eens op de muur geklopt en de plek klonk hol. Het is een oud huis met dikke muren, en zo is het helemaal niet verwonderlijk, dat zich daar een geheime doorgang bevindt of er niet lang geleden is aangebracht. Je zult je waarschijnlijk herinneren, dat het huis pas van eigenaar is veranderd.

— Ja, ja, dat weet ik. Frederick Mortimer is de tegenwoordige huisheer. Maar met dat al begrijp ik nog steeds het motief niet.

Raffles fronste enigszins ongeduldig de wenkbrauwen.

— Maar, beste Charles, riep hij uit. Het is toch, dunkt mij, zo helder als glas. Om te beginnen is de misdaad niet gepleegd uit hebzucht. De dader verwijderde zich onmiddellijk nadat hij het schot gelost had, anders zou hij natuurlijk wel anders te werk zijn gegaan. Dit ben je zeker wel met mij eens?

— Volkomen.

— Wij moeten dus naar een ander motief zoeken. Wraakzucht zou natuurlijk wel in het spel kunnen zijn, maar Miss Briggs heeft ons verteld, dat Brackwater veel vrienden en geen vijanden had. In ieder geval zal hij nooit iets hebben gedaan dat een eventuele vijand er toe bracht, zulk een ingewikkelde wijze te verzinnen om zich op hem te wreken. Dat doet alleen een man die door een onverzoenlijke wraakzucht verteerd wordt. Maar er is mij iets anders ter ore gekomen. Onze jonge vriend is namelijk, zoals je gehoord hebt, verloofd met Ilse Highborn, de dochter van de schatrijke graanhandelaar. Weet je op hoeveel het vermogen van dat heerschap geschat wordt?

— Ik weet het niet, Edward. Ik hoorde zijn naam vandaag voor het eerst.

— Op bijna acht miljoen pond sterling. Hij werd tot een der rijkste mannen van Engeland gerekend en dat wil iets zeggen.

— En zijn dochter? vroeg Brand.

— Wel, het meisje moet natuurlijk dat geld geërfd hebben, daar zij de enige

was, die bij die bewuste schipbreuk gered werd.

— En verder?

— Wel, haar voogd beheert dat vermogen. Zij is reeds meerderjarig, maar die voogd beheert het nog altijd. Zodra zij echter in het huwelijk treedt, zal haar echtgenoot daar natuurlijk onmiddellijk een eind aan maken.

— Ja, dat alles is zeer duidelijk, riep Brand uit.

— Veronderstel nu eens, dat die voogd een schurk is en een groot gedeelte van het vermogen van zijn pupil ten eigen bate heeft aangewend.

— Ja, als wij ons met veronderstellingen moeten inlaten... riep Brand uit.

— Het is misschien niet zulk een gewaagde veronderstelling, ging Raffles kalm door. Zo iets komt méér voor.

— Dat mag allemaal zo zijn, zei Brand, maar je mag dat toch niet als vaststaand aannemen. Je kent die voogd niet eens.

— Pardon, ik ken hem daarentegen tamelijk goed.

— Waarlijk? riep Brand uit. Hoe heet hij dan?

— Zijn naam is Frederick Mortimer.

HOOFDSTUK VI

HET GEHEIM VAN DE PENDULE

Charles slaakte een kreet van verbazing op het horen van die naam.

— De nieuwe eigenaar van het huis dat wij zoëven verlaten hebben? riep hij uit.

— Dezelfde, antwoordde Raffles.

— Ken je hem persoonlijk?

— Neen, heel oppervlakkig. Ik ben slechts een paar malen met hem in aanraking gekomen, en pas onlangs heb ik, van Brackwater vernomen, dat hij de voogd was van Ilse Highborn.

— Wel, wel, dan zou het toch niet onmogelijk zijn, dat je gelijk had, bromde Brand.

— Kom je nu ook tot die conclusie? vroeg Raffles glimlachend. Dat doet mij genoeg.

Op dit ogenblik remde Henderson en parkeerde de auto voor het hek van de villa.

De beide vrienden stapten uit en begaven zich door de voortuin naar binnen.

Zij verwisselden van kleding, en gebruikten de lunch in de eetkamer, waarvan de wijdgeopende ramen op het park uitzagen.

Nauwelijks had de oude Gaston, de grijze kamerbediende van Zijne Lordschap, de tafel, die voor een der ramen geschoven was, afgenomen, of hij keer-

de terug met de boodschap, dat een jonge dame Lord Aberdeen wenste te spreken.

Raffles sprong uit zijn stoel op en zijn ogen schitterden opgewekt.

— Heeft zij haar naam genoemd?

— Ja, mylord: Ilse Highborn.

— Laat haar dan aanstonds binnenkomen.

De oude bediende verwijderde zich en liet even daarna een bekoorlijk jong meisje binnen, eenvoudig, maar met veel smaak gekleed.

Zij hield een klein kanten zakdoekje in de samengeknepen vingers, en zag erg bleek.

Zodra Gaston zich verwijderd had, kwam zij snel op Raffles toe, die haar een paar stappen tegemoet ging, en vroeg haastig:

— Gij hebt mij verzocht, bij u te komen, mylord?

— Inderdaad, miss Highborn. Ik weet dat ik aldus tegen de vormen zondig, maar er bleef mij geen andere uitweg over. Het is namelijk niet gewenst, dat uw voogd, de heer Mortimer, kennis draagt van ons onderhoud.

Het meisje week verschrikt een paar stappen terug en werd zo mogelijk nog bleker.

— Wat wilt gij daarmede zeggen, mylord?

— Dat zult gij aanstonds te horen

krijgen, miss, antwoordde Raffles op ernstige toon. Gij zult het gauw genoeg begrijpen. Mag ik u vragen of gij de heer Brackwater in een betere toestand hebt aangetroffen?

De wangen van het meisje kleurden zich met een vluchtig rood, toen zij antwoordde:

— De dokter wilde mij maar even bij hem laten, mylord, en ik moest beloven hem niet te zullen wekken. Maar ik geloof wel, dat de geneesheren hoop koesteren op zijn herstel, al zal het wat lang duren.

— Kunt gij u enige voorstelling maken aangaande de laaghartige aanslag, waarvan uw verloofde bijna het slachtoffer is geworden? vroeg Raffles verder.

— Niet in het minst, mylord. Mijn lieve Jack had in het geheel geen vijanden, iedereen mag hem even graag. En om zijn geld kan het blijkbaar ook niet te doen zijn geweest.

Raffles wachtte even voor hij op dringende toon voortging:

— Gij moet beseffen, miss, dat ik niet uit louter nieuwsgierigheid handel, en dat ik mij alleen met deze aan gelegenheid bemoel, daartoe gedreven door mijn gevoel voor rechtvaardigheid.

Hij wachtte even, vestigde zijn ogen strak op het gelaat van het meisje en vroeg toen:

— Heeft de heer Brackwater u ooit gezegd, dat hij het gevoel had in groot gevaar te verkeren?

— Nooit, mylord, antwoordde het jonge meisje verbaasd. Waarom zou hij ook? Ik heb u immers gezegd, dat hij slechts een kleine lijfrente had.

— Goed, maar hij wist toch immers dat hij door zijn huwelijk met u, er heel anders voor zou komen te staan.

Het jonge meisje boog het hoofd en antwoordde fluisterend:

— Neen, mylord, dat wist hij niet. Hij heeft er niet het flauwste vermoeden van, dat ik gefortuneerd ben.

— Wat zeg je daar, miss? riep Raffles verwonderd uit. Wist uw verloofde dit niet? Gij hebt het hem dus nooit gezegd?

— Neen, mylord. Wij hebben elkan-

der ongeveer een jaar geleden leren kennen op een buiten van een mijner vriendinnen in Warwickshire. Mijn vriendin is de enige die afweet van het vermogen dat mij te wachten staat en ik had haar dringend verzocht, deze omstandigheid strikt geheim te houden. Gij moogt het een dwaze jongemeisjesgril noemen, maar ik had mij nu eenmaal in het hoofd gezet, dat men van mij moest houden, terwille van mijzelve, en niet om mijn geld.

— Ik geloof, dat ge daar goed aan hebt gedaan, miss, merkte Raffles op.

— Meent gij dat, mylord? vervolgde het jonge meisje haastig. Het doet mij genoegen, dat gij aldus oordeelt. Nu, zodra Jack op het buiten verscheen, waar hij was uitgenodigd door een broer van mijn vriendin, gevoelden wij ons tot elkander aangetrokken. Hij verkeerde in de veronderstelling dat ik een onderwijzeres te Londen was, die haar vacantie daar doorbracht, maar ik wist heel goed, wie hij was. Het duurde niet lang, of hij liet duidelijk blijken, dat hij van mij hield, en ik mylord ik...

Raffles hief glimlachend de hand op en viel haar in de rede:

— Ik kan mij de rest wel voorstellen, miss. Gij waart eenmaal met de kleine comédie begonnen en gij hebt haar wel moeten voortzetten. Maar is Jack Brackwater dan nooit bij u aan huis gekomen? Gij woont immers bij uw voogd?

— Ja, mylord, knikte Else Highborn. Ik woon in het huis van mijn voogd. Maar Jack heeft mij daar nooit een bezoek gebracht. Ik wilde dat niet hebben.

— Maar hoe wist uw voogd dan, dat gij voornemens waart met hem in het huwelijk te treden? riep Raffles uit.

Het meisje keek verschrikt op.

— Ik weet niet wat gij bedoelt, mylord riep zij uit. Hoe kan hij dat weten? Ik heb er nooit met een woord over durven reppen.

Nu was het de beurt van Raffles om verbaasd op te kijken en snel een blik te wisselen met Brand, die haast onmerkbaar de schouders ophaalde.

Maar de Grote Onbekende vestigde snel zijn ogen weer op het jonge meisje

tegenover hem.

— Zeg mij eens, miss, schreef de heer Brackwater u wel eens? Neen, stil maar, ik heb het al gezien, zo viel hij zich zelf glimlachend is de rede. Bewaart gij zijn brieven in een goed gesloten kastje?

— Ilse drukte de hand op haar hart, en keek Raffles verschrikt aan.

— Ja zeker, mylord, de brieven zijn altijd goed weggesloten.

— Hm. Ik zou dat graag zelf eens onderzoeken, bromde Raffles in zich zelf, om daarop luid te vervolgen:

— Ik kan mij voorstellen, miss, dat gij nu wel gaarne de reden zoudt willen weten van dit zonderlinge vraaggesprek. Gij schijnt mij een gezonde en sterke geest te bezitten. Gij zult dus ook wel kunnen verdragen, wat ik u thans heb mede te delen.

Het meisje stond langzaam op van de stoel, waarop zij had plaats genomen en keek Raffles met grote, glanzende ogen aan.

— Ik ben er van overtuigd, miss, aldus ging Raffles voort, dat men uw verloofde naar het leven heeft gestaan, juist in verband met zijn voornemen om met u in het huwelijk te treden.

Ilse Highborn slaakte een gesmoorde kreet en moest zich aan de rand van haar stoel vastgrijpen om niet te vallen.

Raffles trad snel op haar toe en greep de hand, die sidderend op de leuning rustte.

— Kunt gij niet begrijpen wat ik bedoel? vroeg hij op zachte maar dringende toon.

— Het is vreselijk om het te moeten begrijpen, mylord, antwoordde het jonge meisje hees. Maar ik geloof te weten wat gij bedoelt.

— Vertrouwt gij mij en wilt gij mij toestaan om u te helpen? ging Raffles voort.

— Van ganser harte.

— Zeg mij dan eens eerlijk, miss, of uw voogd in de laatste tijd gepoogd heeft u een of ander stuk te laten tekenen.

— Driemaal in het laatste jaar, mylord.

— Ik dacht het wel, riep Raffles uit. Gij zijt toch zo verstandig geweest om te weigeren?

— O, ja. Zoveel zakenkennis heb ik wel, mylord. Ik verzeker u dat men Ilse Highborn niet zo gemakkelijk een rad voor de ogen kan draaien.

— En wat deed uw voogd? Ontstak hij in woede?

— Neen. Had hij dat maar gedaan. Dan was ik misschien meer te weten gekomen. Maar zijn zwijgen maakte mij juist zo bevreemd. Hij heeft in de laatste tijd iets kruiperig vriendelijks over zich, dat mij vrees aanjaagt en benauwt. Als hij er maar eerlijk voor uitkwam wat hij eigenlijk van mij wil, dan zou ik dat beter kunnen verdragen.

— Wat hij van u wil, miss? Hij wil een groot gedeelte van uw vermogen hebben. Dat is alles, riep Raffles uit.

— Maar waarom? kreet het jonge meisje. Hij is immers zelf zeer vermogend.

— Daarin vergist ge u, miss. Ge weet natuurlijk, dat uw voogd graanhandelaar is en reder? En ik moet u zeggen, dat hij gedurende de laatste jaren door onvoorzichtige speculaties en door zijn speelzucht grote bedragen heeft verloren. Ik ben er dan ook bijna zeker van, dat hij reeds een aanzienlijk deel van uw fortuin heeft opgemaakt. Indien gij in het huwelijk zoudt treden, zou hij natuurlijk onmiddellijk genoodzaakt zijn u uw gehele fortuin met rente uit te keren.

Het jonge meisje greep de hand van de Grote Onbekende, en riep met gesmoorde stem:

— O, mylord, wat vreselijk. Mijn God. Dan ben ik misschien mijn eigen leven geen ogenblik zeker in zijn huis.

— Als gij daar bang voor zijt, dan moet gij het onmiddellijk verlaten, zei Raffles dringend.

— Maar waar zou ik heen moeten? Gij weet dat bijna mijn gehele familie is omgekomen?

— Maar gij zult hier toch wel vrienden hebben?

— O, zeker, genoeg. Maar welk een indruk zou het maken, als ik plotseling bij mijn voogd wegliep?

— Waarom zoudt gij u daarover bekommeren, als het misschien om uw leven gaat? drong Raffles aan. Gij weet niet waartoe een man als Mortimer in staat is.

Het jonge meisje loosde een diepe zucht en zei:

— Dan zal ik uw raad opvolgen, mylord. Maar gij zult wel begrijpen, dat hier een schandaal het gevolg van zal zijn.

— Beter een schandaal, dan een tweede misdaad, riep Raffles uit. Nu nog één vraag, want ik wil zekerheid hebben; kan ik u nog hedenmiddag met mijn vriend een bezoek komen brengen? Ik heb nog het een en ander met u te bespreken, maar kan daarvoor nu de tijd niet vinden. Het zal slechts korte tijd in beslag nemen.

Ik moet aanstonds weer aan het werk. Het spreekt vanzelf dat wij bewijzen door de schuld van Mortimer moeten aanvoeren.

— Acht gij dat wel nodig, mylord? vroeg het jonge meisje met zachte stem. Als mijn Jack geneest, als wij getrouwd zijn, en als ik mijn fortuin in handen heb, waarom zou ik daarmee dan niet tevreden zijn?

— Gij misschien, maar ik niet, antwoordde Raffles op harde toon. Een sluipmoord is het en een sluipmoord is de ellendigste misdaad die ik ken. En ik heb geen medelijden met de man die hem pleegt. Tot ziens miss.

Raffles had onder het spreken op de knop van een elektrische bel gedrukt.

Gaston kwam het vertrek binnen.

— Miss Highborn vertrekt, Gaston, zei Raffles, die zijn kalmte reeds weer herkrege had.

Een stomme bulging, een dankbare blik uit een paar blauwe ogen, en Ilse Highborn had het vertrek verlaten.

Raffles keek haar na terwijl een bittere trek om zijn mond speelde.

— Zwakheid, uw naam is vrouw, mompelde hij in zich zelf. Zij zou in staat zijn de lafhartige schurk nog te laten lopen, al zou hij haar zelf inplaats van haar verloofde hebben overvallen.

— En wat gaan wij nu doen? vroeg Brand, die zijn vriend op andere ge-

dachten wilde brengen.

— Ons onderzoek voortzetten, Amice. Het is natuurlijk niet voldoende, dat ik beweer dat Mortimer schuldig is, ik moet het ook kunnen bewijzen.

Onder het spreken hadden de beide mannen de kamer verlaten en in de vestibule hun goed aangetrokken.

Zij stapten in de auto, terwijl Raffles Henderson het adres van het Bankgebouw weer opgaf, maar nu ging de Grote Onbekende het daarnaast gelegen huis binnen, nadat hij had aangebeld en de deur nem was geopend door een koket dienstmeisje.

Brand volgde zijn vriend op de voet, nieuwsgierig naar de afloop van dit bezoek.

Raffles wendde zich tot het dienstmeisje met de vraag:

— Is uw meesteres, Mrs. Winslow thuis, schatje?

— Ja, meneer. Wie kan ik aandienen?

— Niemand, beste meid. Ik behoef Mrs Winslow niet te spreken. Kun je me ook zeggen wie op de tweede verdieping woont?

— Een handelsreiziger, die zo goed als nooit in de stad is. Zijn naam ken ik niet.

— Wel, wel, wel, en is hij er nu misschien ook niet?

— Neen, mijnheer. Hij is sedert een week op reis.

— Dat treft prachtig, riep Raffles uit.

Hij liet het meisje zonder enige vorm van proces staan en liep vlug de trap op, gevolgd door Brand, terwijl het verschrikte meisje haar meesteres verslag ging uitbrengen over hetgeen haar was wedervaren.

Op de tweede verdieping gekomen, opende Raffles de gangdeur met behulp van een looper, even gemakkelijk alsof hij er een sleutel van had bezeten.

De overige deuren boden al even weinig tegenstand.

— Een handelsreiziger, die met zeer weinig meubllair tevreden is, zoals je ziet, Charles, bromde Raffles. Een tafel, een paar stoeien, een ijzeren ledikant, en dat is ongeveer alles.

— Ja, de stumperd schijnt geen droog

brood te verdienen, riep Brand spottend uit.

Raffles was intussen, zonder zich een ogenblik te bedenken, alle kamers doorgelopen, tot hij bleef staan voor de schoorsteen van een geheel kaal vertrek.

— Je begrijpt zeker wel, waar we nu staan? vroeg hij.

— Ik kan het mij wel enigszins voorstellen, antwoordde Brand. Deze schoorsteen correspondeert zeker met die in de kamer, waar de misdaad gepleegd is?

— Precies. De muur is hier ruim vijf decimeter dik en biedt dus ruimte in overvloed voor een mager man als Mortimer.

Hij had onder het spreken een vuurscherm weggenomen, het enige meubel dat in het kale vertrek stond, bukte zich en kroop in het schoorsteengat, dat nu zichtbaar werd.

Het volgende ogenblik verscheen hij weer en riep:

— Kom maar, Charles, er is plaats genoeg voor ons beiden en desnoods voor nog een paar mannen.

Brand bukte zich en kroop op zijn beurt door het gat.

Hij bemerkte, dat hij zich zeer gemakkelijk kon oprichten.

— Nu moet je niet te hard praten, zei Raffles fluisterend, die naast hem was komen staan, want anders zou men ons in het huis hiernaast wel eens kunnen horen. Kun je al iets zien?

— O, ja, antwoordde Brand zacht. Ik sta waarschijnlijk juist achter de cijferplaat van de pendule en kan een flauwe schemering waarnemen.

— Ga maar eens op zij, dan zal ik het aanstonds wat lichter maken, zei Raffles.

De Grote Onbekende deed zijn elektrische zaklantaarn ontgloeien, tastte even rond aan de binnenzijde van de schoorsteen, tot hij een klein uitsteeksel gevonden had, een soort knopje, dat aan een cirkelvormige, ijzeren plaat bleek vast te zitten.

Toen hij dit uitsteeksel terzijde trok, draaide deze plaat om een spil en liet nu een groot rond gat vrij.

Raffles stak er de hand in en haalde

zonder enige moeite het gehele uurwerk van de pendule naar zich toe.

Tegelijkertijd drong een heldere lichtstraal door het gat in de cijferplaat in de verborgen ruimte.

— Je ziet, dat het prachtig bedacht is, fluisterde Raffles.

— Zeg maar liever, dat het duivels bedacht is, bromde Brand.

Hij bracht zijn oog in de opening voor de cijferplaat en zag nu, dat zich daar vlak boven nog een klein gat bevond, hetwelk blijkbaar bestemd was om er de dunne loop van een of ander schietwapen door te kunnen steken.

— Heb je het gezien? vroeg Raffles na enige tijd. Laat ons dan maar weer rechtsomkeert maken. Maar neen, wacht even. Wie weet heeft de dader hier wel iets achter gelaten, dat wij later als bewijs tegen hem kunnen aanvoeren.

Hij bukte zich en liet het licht van zijn zaklantaarn over de vloer van het schoorsteengat dwalen.

Plotseling raapte hij een klein voorwerp op, dat hij bij het licht van zijn zaklantaarn bekeek.

Het was een kleine gouden manchetknoop.

— Dit is voldoende om onze vriend aan de galg te brengen, zei hij. Kom, Charles, nu gaan wij naar Miss Ilse Highborn.

De beide vrienden verlieten de geheime ruimte, na alles op zijn plaats te hebben gebracht. Dit alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat het de vraag was, of het dienstmeisje van Mrs Winslow haar verhaal reeds geheel beëindigd had.

De twee vrienden stapten in de naast het trottoir geparkeerde auto en lieten zich nu naar het huis van Mortimer rijden, waar zij aanstonds bij Ilse Highborn werden aangediend.

— Uw voogd is zeker niet thuis? vroeg Raffles, nadat hij het jonge meisje begroet had.

— Neen, mylord. Hij is naar de Albert Docks om in persoon toe te zien bij het laden van een zijner graanschepen.

— Zoveel te beter. Wij hebben geen

tijd te verliezen, miss. Mag ik het kistje eens zien, waarin gij de brieven van uw verloofde bewaart?

Het jonge meisje ging naar een damesbureautje, dat in een hoek van het fraai gemeubelde boudoir stond, opende het, nam er een fijn bewerkt kistje van rozenhout uit en overhandigde het aan de bezoeker.

Raffles bekeek het slot, vroeg het sleuteltje, opende het deksel, en onderzocht nogmaals nauwkeurig het gehele kistje.

Toen zei hij bedaard:

— Het kistje is met een valse sleutel, die niet goed paste, opengemaakt, miss.

Ilse beet zich op de lippen, maar antwoordde niet.

Toen ging Raffles op zijn beurt naar

het bureautje, bekeek even het slot en de klep en zei aanstonds:

— En het bureau is ook geforceerd. Nu zult gij wel overtuigd zijn? Het is voor mij ten minste duidelijk, dat uw voorgd kennis droeg van uw huwelijksplannen.

Hij stak de hand in zijn zak en haalde er de gevonden manchetsknoop uit.

— Kent gij deze knoop? vroeg hij.

— Zeker, mylord. Die manchetsknoop behoort aan mijn voorgd. Waar hebt gij die gevonden?

— In een geheime schuilplaats, vanwaar die mooie meneer Mortimer uw verloofde tersluiks heeft neergeschoten, zei Raffles op zachte toon.

Ilse keek de Grote Onbekende even met strakke ogen aan en liet zich toen met een zucht in een stoel vallen.

HOOFDSTUK VII

MORTIMER AAN HET WERK

Raffles trad snel op het jonge meisje toe en zei op bemoedigende toon:

— U moet het u niet te veel aantrekken, Miss Ilse. Het is beter, dat gij de waarheid weet, dan kunt gij u er tegen wapenen. Uw eerste werk moet nu zijn dit huis te verlaten en wel onmiddellijk. Pak een koffer met de kleren, die u denkt nodig te hebben benevens voldoende toiletartikelen. Mocht u iets vergeten, dan is dat niet zo erg, want wat u nodig hebt, kunnen we kopen. Hoe eerder gij uit dit huis vertrekt, hoe beter.

— Maar wie weet aan welk gevaar mijn arme Jack nog bloot staat, riep Ilse Highborn uit.

— Daar hoeft gij niet voor te vrezzen, Miss Ilse, antwoordde Raffles. Ik verzeker u, dat Jack Brackwater geen gevaar zal lopen. Daar zal ik voor zorgen.

Het jonge meisje keek Raffles dankbaar aan.

— Ik reken op u, mylord, zei zij.

— Zo is het goed, miss. Beloof mij nu, dat gij zo spoedig mogelijk vertrekt

en u schuil houdt. In geen geval moogt ge weer in dit huis terugkeren.

— Ik beloof het u, mylord.

— Gij begeeft u dus nog hedenmiddag naar uw vriendin?

— Aanstonds, mylord.

— Dan blijft mij niets anders over dan afscheid te nemen en haar adres te verzoeken.

Het jonge meisje schreef het adres van haar vriendin op een stukje papier, en overhandigde dit aan Raffles, die het bij zich stak en zei:

— Nu nog één vraag: zijn hier veel bedienden in huis?

— Slechts drie, mylord.

— Zijn zij al lang in uw dienst?

— Een hunner, de oude Henri, was reeds vijf en twintig jaren in dienst van mijn vader, en is bij mij gebleven.

— Hij is u zeker zeer toegedaan?

— Ik weet zeker dat hij voor mij door het vuur zou willen lopen, mylord, antwoordde het jonge meisje aangedaan.

— Zoveel te beter, miss. Gij kunt

natuurlijk op zijn stilzwijgendheid rekenen?

— Absoluut. Daaraan behoeft gij niet te twifelen.

— Welnu, laat hem dan even hier komen. Hij moet met mij medegaan. Ik zal hem verder mijn instructies geven. Geloof mij, dat ik dit slechts doe voor uw bestwil, en om de schavuit, die u bijna in zijn macht had gekregen onschadelijk te maken.

Ilse Highborn belde, en het volgende ogenblik trad er een oude bediende met een trouwhartig gezicht van omstreeks zestigjarige leeftijd binnen.

— Beste Henri, zo begon het jonge meisje vriendelijk, gij moet nu aanstonds met Lord Aberdeen medegaan, hij heeft u iets mede te delen van het hoogste belang, want er dreigt mij een ernstig gevaar en mylord wil mij helpen om dat af te wenden.

Er verscheen een verschrikte uitdrukking op het gelaat van de bediende, maar hij antwoordde eenvoudig:

— Goed miss, Mylord kan over mij beschikken.

— Maar geen woord hierover tot de andere bedienden of wie verder ook, goede vriend, zei Raffles. Bedenk dat alles van uw stilzwijgendheid afhangt.

— Ik beloof het u, mylord. Moet ik nu meteen met u medegaan?

— Ja, zo spoedig mogelijk. Uw jonge meesteres vertrekt ook aanstonds, ik zal je haar adres wel opgeven.

De oude bediende verliet het vertrek om zijn spullen te gaan halen en verliet even na Raffles en Brand het huis, ten einde geen argwaan te wekken.

* * *

Omstreeks tien uur in de avond van dezelfde dag zat er een man in de ruime werkkamer van het huis in de Oxfordstreet, blijkbaar verdiept in de bestudering van enige met cijfers overdekte papieren.

Die man was Frederick Mortimer.

Het was een kleine, magere man met het gelaat van een boosaardige vos, donkere diepliggende ogen en zware, borstelige wenkbrauwen.

Van tijd tot tijd keek hij op van

de papieren, die voor hem lagen en staarde dan recht voor zich uit, blijkbaar zonder iets te zien.

Dat loopt mis... dat gaat de verkeerde kant uit... bromde hij. Alweer een groot verlies geleden. Als de lading van mijn schepen, die morgen uitvaren, mij geen grote winst opleveren, dan ben ik verloren. O, dat ik die vervloekte Brackwater gemist heb; alles was zo goed voorbereid. Als ik hem beter geraakt had, zou ik nog jaren lang het geld van mijn pupil hebben kunnen beheren. En nu is alles uit, tenzij...

Hij bedekte zijn ogen met de handen en verzonk in zwarte gedachten.

Toen hief hij langzaam zijn hoofd weer op en er blonk nu een duivelachtig licht in zijn ogen.

— Ieder is zichzelf de naaste, bromde hij. Ik heb Jack Brackwater gemist, maar dat zal met Ilse Highborn niet meer gebeuren. Het moet gedaan worden.

Hij wierp een blik op zijn horloge en slaakte een lichte uitroep van verbazing.

Hij drukte op een elektrische knop, die zich boven aan het blad van de schrijftafel bevond, waaraan hij gezeten was, en even later trad de oude Henri binnen, die inmiddels weer was teruggekeerd.

De oude bediende bleef zwijgend op de drempel van de deur staan en keek Mortimer met een vragende blik aan.

— Waar is je meesteres? vroeg Mortimer kortaf. Hoe komt het, dat ik haar nog niet gezien heb vanavond?

— Miss Ilse is uit, mijnheer. Zij is met een van haar vriendinnen naar de schouwburg, antwoordde Henri.

— Zonder mij vooruit verlof te vragen? riep Mortimer op woedende toon. Wie zegt mij, dat zij niet naar die ellendige...

Hij hield plotseling op en beet zich op de lippen.

— Het is goed. Je kunt gaan, kwam hij op ruwe toon. Maar wacht even, heeft miss Ilse gezegd, dat zij thuis zou souperen?

— Zij dacht om een uur of twaalf weer thuis te zijn, mijnheer, antwoord-

de Henri.

— Ga dan maar.

De oude bediende boog en het volgend oogenblik viel de deur achter hem dicht. Mortimer staarde enige tijd met gefronste wenkbrauwen naar de gesloten deur, stond op, sloop op de punten zijner voeten naar de deur, opende deze met een ruk en keek in de halfduistere gang.

Er was niets te zien.

Mortimer ging de kamer weer binnen, draaide de deur op slot en liet de sleutel er in steken.

Toen ging hij langzaam naar zijn schrijftafel, opende een der laden en nam er een klein flesje van groen kristal uit.

Hij schudde het even en bekeek de inhoud tegen het licht van de elektrische lamp.

Een groene straal van het licht, door het flesje weerkaatst, gleed over het gelaat van Mortimer, en verleende het nu een waarlijk duivelachtige uitdrukking.

— Wij zullen er een eind aan maken, bromde hij. Een paar druppels van dit voortreffelijke Indische vergift, waarvan de aanwezigheid in het lichaam niet kan worden vastgesteld, en ik ben voor goed de eigenaar van haar miljoenen.

Hij liet het flesje in zijn zak glijden, trad snel op de deur toe, opende deze, wierp nogmaals een blik in de gang en richtte toen snel zijn schreden naar een ander gedeelte van het grote huis, waar zich de vertrekken van zijn pupil bevonden.

Het was doodstil in huis.

Eindelijk bereikte Mortimer het fraai gemeubeld boudoir, 'twelk aan de slaapkamer van het jonge meisje grensde.

Hij trad hier binnen, draaide het elektrische licht op, sloot zorgvuldig de gordijnen en vervolgens de enige deur van het vertrek.

Toen trad hij langzaam op het kleine tafeltje naast het bed toe en nam het glas van de waterkaraf af.

Langzaam haalde hij het groene flaconnetje weer te voorschijn, en liet een paar druppels van het heldere vocht in de waterkaraf vallen.

Maar plotseling bleef hij midden in het vertrek staan.

Zijn ogen staarden strak naar een plek van het deurpaneel, ongeveer zes voet boven de vloer.

Het was een zuiver rond gat, van ongeveer twee centimeter doorsnede.

Mortimer bleef doodstil staan en keek alsof zijn ogen uit hun kassen zouden springen.

Onbeweeglijk als een standbeeld bleef hij zo wel een paar minuten staan.

Hij voelde hoe het koude zweet in kleine druppeltjes langs zijn wangen in zijn hals vloeide.

Toen vermande Mortimer zich eindelijk.

Steeds met de ogen op het geheimzinnige gat gevestigd, deed hij een paar passen naar de deur en riep met hese stem:

— Is daar iemand?

Geen antwoord.

Maar ineens zag Mortimer tot zijn ontzetting, hoe de deur langzaam opening.

Als verlamd bleef hij staan, en zag nu een man binnenkomen. En die man was de oude Henri.

Maar nu had hij een masker voor het gelaat en in zijn rechterhand blonk een grote revolver.

Mortimer hield zich aan een stijl vast om zich staande te houden.

Gedurende dit alles was er geen woord gesproken.

Maar nu nam de vreemdeling het glas van de karaf, schonk het vol, en reikte het Mortimer toe.

— Drink beval hij op korte toon.

Een schorre kreet ontwong zich aan de borst van de ellending.

— Drink of ik schiet je neer als een hond, klonk de onverbiddelijke stem weer.

Mortimer stak zijn sidderende handen naar de gestalte voor hem uit:

— Geef mij tenminste tijd om mijn voorbereidselen te maken, jammerde hij.

— Vijf minuten, bromde de vreemdeling. Ga daar aan tafel zitten, daar kun je schrijven wat je nog op je geweten hebt.

Mortimer schoof een stoel aan de tafel

en deed alsof hij wilde gaan zitten, maar ineens schoof hij met inspanning van al zijn krachten de tafel met een woedende zwaai tegen de benen van de vreemdeling.

Deze maakte een onwillekeurige beweging om de tafel af te wenden, de revolver werd even uit haar richting gebracht en van dit ondeelbaar oogenblik maakte Mortimer gebruik, om onder het uitstoten van een knetterende vloek de deur open te rukken en de gang in te stormen.

Maar Raffles, want hij was het die zich in de gedaante van de oude Henri had gehuld, had zijn tegenwoordigheid van geest dadelijk herkegen.

Hij sprong over de tafel, rukte de deur open en zag juist hoe Mortimer om de hoek van de gang verdween.

Hij rende de schurk achterna, door de gangen.

Mortimer snelde naar zijn studeervertrek en wierp de deur in het slot, juist op het oogenblik, dat Raffles de kruk wilde grijpen.

HOOFDSTUK VIII

DE HAND VAN HET NOODLOT

Mortimer bleef even staan, toen de deur achter hem dicht klapte en drukte de hand op zijn hart.

— Het scheelde maar een haar, of die vent had mij naar de andere wereld gezonden, grinnikte hij, terwijl hij een kleine zaklantaarn ontstak. Maar wie kan die kerel geweest zijn? Wie?

Hij dacht hier echter niet langer over na, daar hij wel begreep, dat hij zich voor alles in veiligheid moest brengen.

De elektrische zaklantaarn verspreidde een flauw licht in de donkere ruimte, waar Mortimer zich thans bevond.

Het was het begin van een donkere gang, die zich blijkbaar een aanzienlijk eind onder de grond uitstrekte.

Mortimer nam de lantaarn in de linkerhand, terwijl hij een kleine revolver in de rechtervuist klemde, waarna hij zijn vlucht onder de grond begon.

De gang liep recht uit en maakte toen plotseling een bocht.

Juist toen hij deze bocht was omgegaan hoorde hij achter zich, gedempt door de afstand, het openen en weer dicht gaan van het geheime luik.

— Vervloekt, schreeuwde hij. De kerel is mij op de hielen.

Inplaats van door te lopen knielde hij op de bodem van de gang neer en wachtte aldus de voetstappen af, die snel naderden.

Plotseling schenen deze op te houden,

en een spottende stem klonk:

— Die schuilplaats deugt niet, Mortimer, het licht van je lantaarn verraadt je. Ik kan het schijnsel hier duidelijk op de tegenoverliggende muur zien spelen.

Een ruwe vloek was het antwoord.

Mortimer sprong op, wendde zich om en begon opnieuw zijn wilde vlucht door de onderaardse tunnel. Hij besepte dat zijn achtervolger slechts een geringe afstand achter hem, en in het nadeel was daar deze de gang niet kende, waarvan de loop aan de moordenaar daarentegen blijkbaar goed bekend was.

Mortimer liep hijgend door.

De gang maakte nu talloze flauwe bochten, die echter geen gelegenheid meer boden voor een schuilplaats.

Eensklaps deed zich achter hem de doffe val van een lichaam horen, en hij slaakte een kreet van blijdschap.

— Hij heeft de dwarsstang niet gezien. Als hij zijn benen niet gebroken heeft, zal het toch niet veel schelen.

Deze gedachte scheen hem vleugels te geven.

Hoewel hijgend van vermoeden, rende hij voort, maar het duurde niet lang of weer hoorde hij de dreigende stappen achter zich.

— Maar is die schurk dan van de duivel? riep hij, terwijl hij in machteloze haat en woede de vuisten tegen zijn

onzichtbare vervolger balde.

Eindelijk kwam de uitgang van de tunnel in zicht.

Deze kwam uit even boven het water van de Theems, aan de voet van een kleine trap, die naar de walkant voerde.

De tunnel was afgesloten door 'n ijzeren hekwerk, bij wijze van deur, hetwelk Mortimer echter met behulp van een sleutel spoedig geopend had.

Maar hij begreep maar al te goed, dat hij zich niet veilig kon wanen, want de voetstappen klonken nu dicht achter hem.

Zonder zich de tijd te gunnen het hek weer te sluiten, beklom hij de kleine stenen trap en rende de walkant op.

Hier lagen enige lege lichters bestraald door het licht van de straatlantaarns.

Het waren zijn eigen schepen en een zucht van verlichting ontsnapte de vluchteling.

Zo snel hij kon liep hij over een der loopplanken van een der schepen en klom in een der ruimen af.

Hij had zo hard gelopen, dat het ademen hem moeilijk viel, zijn lippen waren als perkament en zijn tong kleefde tegen zijn gehemelte.

Hij keek omhoog en zag op een tiental meters boven zich een vierkant stuk van de nachthemel.

— Ik zal hier een poos blijven, mompelde hij in zich zelf, dan ben ik voldoende uitgerust om het schip weer te kunnen verlaten. Mijn achtervolger zal mijn spoor dan wel bijster zijn geworden.

Nog steeds een weinig buiten adem, zocht hij een plaatsje op, daar waar de voer van het ruim enigszins gewelfd was, toen een licht krakend geluid hem plotseling deed omzien.

Hij richtte het licht van zijn lantaarn naar de plek vanwaar het geluid kwam, en zag hoe de ladder, langs welke hij in het ruim was afgedaald, langzaam naar boven werd getrokken.

Mortimer slaakte een kreet, zette zijn lantaarn neer en liep zo snel hij kon over de ongelijke balken van het ruim naar de bedreigde plek.

Hij kwam een seconde te laat. Hij wilde een sprong nemen om de laagste sport nog te bereiken, maar daartoe

was hij te uitgeput.

En nu werd zijn aandacht plotseling weer door iets anders getroffen.

Het geluid dat de ladder bij het optrekken maakte, ging nu geheel te loor in het donderend lawaai van enige lieren in de onmiddellijke nabijheid.

Tegelijkertijd werd er blijkbaar vlak bij het schip een elektrische schijnwerper ontstoken, want een bundel licht straalde plotseling tot op de bodem van het ruim.

En nog terwijl Mortimer naar dit licht keek, zag hij hoe het voor een gedeelte verduisterd werd.

Hij begreep er onmiddellijk de reden van: de linnen koker van bijna een meter in doorsnede, die aan een graanelevator was verbonden, werd door het openstaande luik gestoken, en meteen stroomde er met luid brommend gesuis een onafgebroken kolom van graankorrels naar beneden en begon de vloer van het ruim te bedekken.

Mortimer opende zijn mond, maar zijn stem weigerde dienst.

Hij kon slechts een zwakke kreet slaan en deze ging verloren in het gesuis der neerstromende graankorrels, en het geratel der kettingen.

En toen hij nogmaals naar boven keek, zag hij een fijne stofwolk uit het ruim in de avondhemel opstijgen.

Mortimer tuimelde achterover.

Een gevoel van waanzinnige ontzetting had zich van hem meester gemaakt.

Nogmaals probeerde hij te schreeuwen.

Maar de verstikkende stof, door de neerstortende tarwekorrels veroorzaakt, drong hem in neus en keel, en versmoorde iedere klank, die hij trachtte te uiten.

Hij snelde naar de spanten van het ruim en trachtte daar tevergeefs in te klimmen.

De spanten waren zo glad als ingezepte klimpalen en hij verscheurde er vruchteloos zijn nagels op.

Toen begon hij als waanzinnig rond te lopen, hij stootte zich de schenen stuk tegen de vooruitspringende spanten, hij viel, om weer op te staan, hij stikte half door het fijne stof, dat thans van

het graan naar boven warrelde, hij zocht naar een uitgang, ofschoon hij wist, dat hij er geen zou vinden.

Het ruim was aan alle kanten gesloten en de enige uitgang bevond zich aan de zijde van het luik, en dat luik was voor hem onbereikbaar.

Hij bevond zich juist midden in het ruim, en zelfs al zou hij het onmogelijke verricht hebben, en als een vlieg tegen de steile wanden hebben kunnen opkruipen, dan nog zou het hem onmogelijk zijn geweest het reddende luik te bereiken.

Onafgebroken viel de meedogenloze kolom van tarwe op enkele passen afstand met een oorverdovend gesuis naast hem neer.

Hij trachtte naar de verst gelegen hoeken van het ruim te vluchten, maar ook daar was de tarwe, als een levend monster, reeds heen gekropen.

Steeds wies en wies de graanvloed, er was geen ontkomen aan, het was het noodlot zelf, dat de misdadiger hier achterhaalde.

Zijn oren, neus en mond waren nu vol van het fijne tarwestof.

Het stak hem in de ogen, en aldra kon hij niets meer onderscheiden door de nevel van stof, die in het hele ruim hing.

Nu reikte de tarwe de ongelukkige tot aan het middel.

Hij verweerde zich als een bezetene en trachtte boven de graankorrels te blijven, tevergeefs evenwel.

De tarwekorrels waren verraderlijker en moorddadiger dan drijfzand.

Zij gleden onder hem weg, om hem

op een andere plek des te steviger te omvatten.

Zij rezen tot onder zijn oksels en beklemden reeds zijn borst.

Mortimer trachtte zich op zijde te werpen, teneinde op deze wijze het gewicht van zijn lichaam over een groter oppervlak te verdelen, maar daartoe was het reeds te laat.

Toen trachtte hij half waanzinnig de hand in zijn zak te steken, teneinde zijn revolver te grijpen, en een einde aan zijn leven te maken.

Hij was er niet meer toe bij machte.

Zijn arm kon zich geen weg banen door de dikke muur van tarwekorrels.

Langzamerhand scheen het licht boven zijn hoofd te doven.

Het lawaai van de machines scheen in de oren van de ongelukkige aan te groeien tot de kracht van een monsterachtige orkaan.

De tarwekorrels bereikten zijn hals en even daarna steeg het graan tot aan zijn mond.

De rampzalige wierp het hoofd achterover, teneinde zo lang mogelijk aan de verstikking te ontkomen, maar hij voelde zijn borst als in een nijptang geklemd.

Het graanstof verstikte en verblindde hem...

En toen kwam het einde...

De zwaar neerstromende levende tarwe zuil drong Mortimer in de mond, steeg snel boven zijn hoofd... en het volgende moment was niets meer van de misdadiger zichtbaar, dan een stijf opgerichte arm en vijf wild in de lucht grijpende, magere vingers, als een klauw gekromd.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een strijd op leven en dood

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherschuiter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Siuipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8
Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie.
Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl., is heden
overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ont-
vangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt
verlangd).
NAAM :
ADRES : LL.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266